

Arrest

nr. 197 311 van 22 december 2017
in de zaak RvV X / VK

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. ANDRIES
Amerikalei 29
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2017 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. ANDRIES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die de Marokkaanse nationaliteit heeft, wordt op 22 februari 2001, in functie van zijn huwelijk met W.G., een Belgische vrouw, toegelaten tot vestiging in het Rijk, nadat hij eerder op onregelmatige wijze in België verbleef.

1.2. Op 16 juni 2003 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een geldboete van 100/40,3399 euro te vermeerderen met 1990 decimen, alzo gebracht op 495,79 euro (vervangende gevangenisstraf: één maand) daar hij zich schuldig heeft gemaakt aan een verboden wapen te hebben vervaardigd, hersteld, te koop gesteld, verkocht, uitgedeeld, ingevoerd, vervoerd, opgeslagen

of gedragen, namelijk een baseball-knuppel met aan weerszijden een ijzeren dop (feit gepleegd op 4 november 2001).

1.3. Het huwelijk van verzoeker en W.G. wordt ontbonden bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Mechelen van 14 juli 2005 .

1.4. Op 1 december 2005 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van twaalf maanden met uitstel gedurende drie jaar voor wat de voorhechtenis overtreft en een geldboete van 1000 euro, verhoogd met 45 decimen en aldus gebracht op 5500 euro (vervangende gevangenisstraf van drie maanden) daar hij zich schuldig heeft gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een niet nader bepaalde hoeveelheid cocaïne; en zich schuldig heeft gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een niet nader bepaalde hoeveelheid cannabis, te weten 188,7 gram hasj; en zich ook schuldig heeft gemaakt aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cocaïne, te weten minstens 4,8 gram cocaïne (feiten gepleegd tussen 15 mei 2005 en 18 augustus 2005).

1.5. Verzoeker huwt op 4 april 2006 met een Marokkaanse vrouw die hem in december 2007 in België vervoegt. Er zijn ondertussen vier kinderen geboren en zijn echtgenote is in verwachting van een vijfde kind.

1.6. Op 29 februari 2008 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van zes maanden met uitstel gedurende drie jaar en een geldboete van 50 euro, verhoogd met 45 decimen en aldus gebracht op 275 euro (of een vervangende gevangenisstraf van vijftien dagen) daar hij zich schuldig heeft gemaakt aan heling als dader of mededader (feiten gepleegd tussen 16 mei 2007 en 1 juli 2007).

1.7. Op 6 juli 2011 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden en een geldboete van 1000 euro, verhoogd met 45 decimen en aldus gebracht op 5500 euro (of vervangende gevangenisstraf van drie maanden) daar hij zich schuldig heeft gemaakt aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk minstens 1400 gram cocaïne (feiten gepleegd tussen 16 juni 2010 en 17 april 2011).

1.8. Op 18 mei 2016 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van vier jaar en een geldboete van 4000 euro verhoogd met 50 decimen en aldus gebracht op 24000 euro (of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden) daar hij zich in staat van bijzondere herhaling schuldig heeft gemaakt aan verdovende middelen, namelijk cocaïne in ongekende hoeveelheden, te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben met de omstandigheid dat het misdrijf een daad is van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (feiten gepleegd tussen 19 januari 2015 en 9 juni 2015, meermaals op niet nader bepaalde data); en zich ook schuldig heeft gemaakt aan verdovende middelen, namelijk cocaïne in ongekende hoeveelheden, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben met de omstandigheid dat het misdrijf een daad is van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (feiten gepleegd tussen 19 januari 2015 en 9 juni 2015, meermaals op niet nader bepaalde data).

1.9. Op 10 april 2017 wordt verzoeker op de hoogte gesteld van het feit dat zijn verblijfssituatie zal worden onderzocht om redenen van openbare orde waarbij rekening zal worden gehouden met zijn persoonlijke situatie. Hij wordt uitgenodigd om een vragenlijst in te vullen en nuttige bewijsstukken aan te brengen.

1.10. Op 8 mei 2017 dient verzoeker de ingevulde vragenlijst in, samen met bijkomende documenten.

1.11. Op 14 juni 2017 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot beëindiging van verblijf in toepassing van artikel 44bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Mijnheer

naam : [E.M.]
voornaam : [J.]
[...]
nationaliteit : Marokko .
ALIAS : [E.F.F.]

Krachtens artikel 44bis§2, 44bis§4, 45§1, 1 en 4 en artikel 62§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 17.04.1997 werd u onderworpen aan een vreemdelingencontrole te Mechelen. U geeft hierbij de naam E.F.F. op en verklaarde in Marokko geboren te zijn op 08.12.1969. U werd opgesloten in het centrum voor illegalen te Brugge en werd op 04.08.1997 uiteindelijk vrijgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 5 dagen.

Op 30.11.1998 werd er opnieuw een administratief verslag vreemdelingencontrole (PV n° 104938/98) opgemaakt voor u wegens illegaal verblijf. Opnieuw gaf u de naam E.F.F. op. Diezelfde dag nog werd u een bevel om het grondgebied binnen de 5 dagen te verlaten, betekend.

Op 11.04.1999 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld (PV n° 4457/99) daar u op heterdaad betrapt werd op het gebruik van verdovende middelen in groep. Opnieuw gaf u de naam E.F.F. op. Er werd u diezelfde dag een "bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde" betekend. U werd ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis.

Op 07.06.1999 werd u vrijgesteld, een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 5 dagen werd aan u betekend.

U trad op 08.01.2000 te Mechelen in het huwelijk met de Belgische G.W., u gebruikte vanaf dit moment een andere naam, namelijk E.M.J., geboren te Marokko op 12.08.1989. Op 21.02.2000 diende u een aanvraag tot vestiging als echtgenoot in. Op 31.05.2000 werd beslist de vestigingsaanvraag van 21.02.2000 niet in aanmerking te nemen. Deze beslissing werd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten aan u betekend op 06.06.2000.

U keerde terug naar Marokko en diende daar op 17.08.2000 een visumaanvraag gezinshereniging in bij het Consulaat-Generaal van België. Er werd een D visum aan u afgegeven en op 03.09.2000 kwam opnieuw aan in België.

Op 18.09.2000 diende u een tweede aanvraag tot vestiging in bij de stad Mechelen. U werd ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie. Op 17.10.2000 werd beslist de beslissing aangaande de vestigingsaanvraag d.d. 18.09.2000 voorlopig uit te stellen voor bijkomend onderzoek. Deze beslissing werd aan u betekend op 24.11.2000.

Op 22.02.2001 werd u gemachtigd tot vestiging in het Rijk, u werd ingeschreven in het bevolkingsregister en in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

U werd op 16.06.2003 door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een geldboete van 100/40,3399 EUR te vermeerderen met 1990 decimen, alzo gebracht op 495,79 EUR (vervangende gevangenisstraf: één maand) daar u zich schuldig gemaakt had aan een verboden wapen te hebben vervaardigd, hersteld, te koop gesteld, verkocht, uitgedeeld, ingevoerd, vervoerd, opgeslagen of gedragen te hebben, namelijk een baseball-knuppel met aan weerszijden een ijzeren dop (feit gepleegd op 04.11.2001).

Op 14.07.2005 scheidde u uit de echt van uw Belgische echtgenote.

Op 17.08.2005 werd u aangehouden en op 18.08.2005 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

U werd op 01.12.2005 door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel gedurende 3 jaar voor wat de voorhechtenis overtreft daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een niet nader bepaalde hoeveelheid cocaïne;

aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een niet nader bepaalde hoeveelheid cannabis, te weten 188,7 gram hasj; aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cocaïne, te weten minstens 4,8 gram cocaïne (feiten gepleegd tussen 15.05.2005 en 18.08.2005).

U werd de dag van uw veroordeling vrijgesteld.

Op 04.04.2008 trad u in Marokko in het huwelijk met de Marokkaanse [A.I.]. Op 20.07.2006 diende uw echtgenote een visumaanvraag voor gezinshereniging in bij het Consulaat-Generaal van België te Marokko, deze aanvraag werd goedgekeurd en op 03.11.2008 kwam uw echtgenote in België aan. Op 13.12.2006 meldde uw echtgenote Mechelen aan om een aanvraag tot verblijf in te dienen en om haar inschrijving te verzoeken. Zij werd in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie geldig tot 13.12.2007 en werd in het vreemdelingenregister ingeschreven. Uw echtgenote verblijft sinds haar aankomst op regelmatige wijze in België.

U werd op 28.02.2008 door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel gedurende 3 jaar daar u zich schuldig gemaakt heeft aan heling als dader of mededader (feit gepleegd tussen 16.05.2007 en 01.07.2007).

Op 16.04.2011 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

U werd op 06.07.2011 door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden daar u zich schuldig heeft gemaakt aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk minstens 1,400 gram cocaïne (feit gepleegd tussen 18.06.2010 en 17.04.2011).

Op 20.01.2012 werd u vrijgesteld.

Op 08.06.2015 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

U werd op 18 mei 2016 door de Correctionele Rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar in staat van bijzondere herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen, namelijk cocaïne in ongekende hoeveelheden, te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben met de omstandigheid dat het misdrijf een daad is van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (tussen 19.01.2015 en 09.06.2015, meermaals op niet nader bepaalde data); aan verdovende middelen, namelijk cocaïne in ongekende hoeveelheden, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben met de omstandigheid dat het misdrijf een daad is van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (tussen 19.01.2015 en 09.06.2015, meermaals op niet nader bepaalde data).

+++

Op 10.04.2017 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat uw verblijfssituatie onderzocht zou worden op grond van redenen van openbare orde. U werd in overeenstemming met artikel 62§1, van de Vreemdelingenwet in de gelegenheid gesteld om binnen 15 dagen een vragenlijst in te vullen en om eventuele bewijsstukken voor te leggen teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw verblijfsrecht aan te brengen. Op 21.04.2017 vroeg uw advocaat uitstel voor het indienen van de vragenlijst en bijkomende documenten. Er werd uitstel verleend tot 09.05.2017. op 08.05.2017 stuurde uw advocaat volgende documenten door: de ingevulde vragenlijst, een "engagement" en een getuigenis waaruit blijkt dat uw echtgenote van 19.09.2016 tot 14.06.2017 deelneemt aan een vrouwenproject georganiseerd door het Sociaal huis Mechelen; een attest waaruit blijkt dat uw echtgenote van 17.02.2016 tot 31.10.2016 deelnam aan de cursus "Mama leert" georganiseerd door het Sociaal huis Mechelen; een verklaring van een jeugdwerkster van J@M vzw Otterbeek; een verklaring waaruit blijkt dat uw echtgenote voor het schooljaar 2016-17 ingeschreven is voor een aantal cursussen Nederlands bij CVO Crescendo; een verklaring dat uw echtgenote vanaf 29.06.2015 leefloon geniet; een bezoekerslijst van de gevangenis; "samenstelling van gezin per 12/04/2017" afgegeven door de Dienst Bevolking van de stad Mechelen; "Historiek van de adressen" afgegeven door de Dienst Bevolking van

de stad Mechelen; uw CV; akte "Overdracht aandelen – ontslag zaakvoerder – benoeming zaakvoerder"; akte "Verbetering – benoeming tweede zaakvoerder"; bevestiging voor een oriëntatiegesprek dat voor u door de VDAB gemaakt werd bij "SBS Skill Builders"; doorverwijzing van VDAB naar SBS Skill Builders; inschrijvingsbewijs bij de VDAB d.d. 09.02.2017; document "Mijn loopbaan"; aanwezigheidsattest van SBS Skill Builders; "Maatschappelijke enquête met het oog op het penitentiaire verlof / het elektronisch toezicht / de voorwaardelijke invrijheidsstelling afgegeven door het Departement Welzijn, Volksgezondheid en gezin op 22.12.2016: "Beslissing Directie Detentiebeheer toekenning penitentiaal verlof"; "Beslissing Directie Detentiebeheer toekenning uitgaansvergunning" d.d. 21.02.2017; Advies van de directeur betreffende occasionele uitgaansvergunning d.d. 16.02.2017; "Toelating Uitgaansvergunning" afgegeven door de directeur van de gevangenis te Mechelen op 24.02.2017; Attest schooldirecteur "Don Bosco Mechelen" betreffende uw deelname aan schoolactiviteiten van uw kinderen; bewijs ontvangst kindergeld; huwelijksakte + vertaling; huurovereenkomst verklaring gezinsbegeleider van CKG Betlehem dat u deelneemt aan maandelijks kinderbezoek in de gevangenis van Mechelen; doktersattest waaruit blijkt dat uw echtgenote momenteel zwanger is.

In de vragenlijst hoorplicht heeft u het volgende verklaard: dat u sinds 1995 in België verblijft maar dat uw verblijfstoestand pas in 2001 geregulariseerd werd; dat u in het bezit bent van uw Marokkaans paspoort en verblijfsdocument voor België, dat u geen ziekte heeft die een belemmering vormt voor een terugkeer naar het herkomstland; dat u sinds 18.09.2000 steeds in Mechelen gewoond heeft, op verschillende adressen; dat u sinds 2006 gehuwd bent met [A.I.] die met uw 4 kinderen te Mechelen woont; dat u nog 2 zussen en 1 broer heeft die in Mechelen wonen, dat deze allen gehuwd zijn en kinderen hebben; dat u 4 minderjarige kinderen heeft in België; dat u enkel in België een echtgenote heeft; dat uw ouders en broers nog in Marokko wonen; dat u geen minderjarige kinderen in een ander land dan België heeft; dat u middelbaar onderwijs volgde in Marokko; dat u op 26-jarige leeftijd naar België kwam; dat u Nederlands en Frans spreekt en schrijft; dat u jaren in België gewerkt heeft; dat u 4 jaar als taxichauffeur gewerkt heeft in Marokko; dat u niet opgesloten/ veroordeeld werd in een ander land dan België; dat de belangrijkste reden dat u niet terug kan keren naar uw herkomstland uw kinderen en uw vrouw zijn, dat uw gezin het moeilijk heeft ten gevolge van uw verblijf in de gevangenis en dat u dit wil goedmaken bij hen, dat u hen wil steunen en verzorgen; dat uw kinderen in België geboren zijn en een leven samen met hun vader willen; dat u graag een goede vader wil zijn voor uw kinderen en geen problemen meer wenst; dat u bezig bent om werk te zoeken en gestart bent met het SBS oriëntatieproject van de VDAB.

+++

Zoals blijkt uit bovenstaande, werd u reeds meermaals correctioneel veroordeeld, waaronder driemaal wegens inbreuken op de drugwetgeving (in 2005, 2011 en 2016). De bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit valt onder het begrip „ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiolis Tsakouridis). Uit het vonnis d.d. 08.07.2011 blijkt; "Ten aanzien van de beklaagde geldt dat deze feiten bijzonder laakbaar zijn en getuigen van een gebrek aan normbesef en aan respect, uit zucht haar gemakkelijk geldgewin, voor de fysieke en psychische gezondheid van de personen die gebruiker zijn van de verdovende middelen en psychotrope stoffen die beklaagde verhandelde. Tevens wordt rekening gehouden met de omvang van de illegale praktijken van beklaagde en met het element dat beklaagde tijdens zijn illegale handel dan ook nog stempelgeld genoot." (zie vonnis d.d. 06.07.2011 p. 3). De feiten waarvoor u op 18.05.2016 veroordeeld werd, zijn bijzonder ernstig: "De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen in hoofde van de beklaagden van een bedenkelijke mentaliteit en van een ernstig gebrek aan normbesef. Het lijdt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dat geldt des te meer voor een harddrug met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne. De handel in cocaïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. De daders hebben, al dan niet in het kader van een vereniging van misdadigers, gehandeld vanuit een kortzichtig financieel eigenbelang. Zij hebben de voorkeur gegeven aan snel geldgewin boven de gezondheid en de veiligheid van anderen. Rekening houdend met al deze elementen en met het grootschalig karakter van de handel in cocaïne waaraan de beklaagden schuldig bevonden worden, is een strenge bestraffing gerechtvaardigd." (zie vonnis d.d. 15.05.2016 p. 1849). De door u gepleegde strafbare feiten in verband met verdovende middelen zijn ernstig en er bestaat een concreet recidivegevaar, U heeft zich bereid getoond om uit financiële overwegingen deel te nemen aan de illegale handel in verdovende middelen. De door deze handel veroorzaakte problemen voor drugsverslaafden en voor de samenleving in het algemeen lieten u onverschillig.

U legt een aantal documenten van de gevangenis voor waaruit blijkt dat u mits het respecteren van opgelegde voorwaarden toegelaten werd tot penitentiair verlof en dat u reeds enkele uitgaansvergunningen toegekend werden. Uit de "Beslissing Directe Detentiebeheer toekenning penitentiair verlof" blijkt dat er volgens de PSD en de directie geen aanwijzingen zouden zijn dat u tijdens de beperkte tijdsduur van een penitentiair verlof nieuwe strafbare feiten zou plegen, op lange termijn echter wordt het risico op recidive gemiddeld ingeschat op basis van risicotaxatie. Het gegeven dat u reeds enkele uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen zijn verlopen, doet niets af aan het feit dat recidive niet uit te sluiten valt. Te meer daar blijkt dat u reeds meermaals veroordeeld werd tot correctionele straffen, waaronder driemaal wegens inbreuken op de drugwetgeving. Na uw veroordeling d.d. 06.07.2011 had u ervoor kunnen kiezen deze kans te nemen en voortaan op het rechte pad te blijven. U deed dat echter niet en uit niks blijkt dat u dat nu wel zou doen. Uit de vonnissen blijkt dat gemakkelijk geldgewin een belangrijk motief is. Zelfs indien u na uw in vrijheidsstelling onmiddellijk werk zou hebben valt de financiële verantwoordelijkheid voor een gezin van (binnenkort) 7 personen niet te onderschatten. Zoals uit het vonnis d.d. 06.07.2011 blijkt, nam u in het verleden blijkbaar geen genoegen met het stempelgeld dat u kreeg. Er bestaat dan ook een hoge mate van waarschijnlijkheid dat u opnieuw dergelijke strafbare feiten zal begaan.

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat u momenteel een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

+++

U bent op 08.01.2000 gehuwd met de Belgische [G.W.]. Het is op basis van deze relatie dat u uiteindelijk verblijfsrecht kreeg. Uit deze relatie werden geen kinderen geboren en op 17.08.2005 zijn jullie uit de echt gescheiden.

U bent op 04.04.2006 te Al Hoceima (Marokko) in het huwelijk getreden met de Marokkaanse [A.I.]. Zij verblijft sinds 03.11.2006 in België en is momenteel in het bezit van een B-kaart. Uit dit huwelijk werden 4 kinderen geboren: [E.M.I.]; [E.M.O.]; [E.M.A.]; [E.M.M.]. Mevrouw is momenteel zwanger van jullie vijfde kind, de vermoedelijke bevallingsdatum is 27.12.2017. Uw kinderen en uw echtgenote bezoeken u op zeer regelmatige basis in de gevangenis,

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Vooreerst merken we echter op dat uit uw administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van uw gezinsleven in het land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten.

Uw echtgenote is net als u in Marokko geboren en heeft het grootste deel van haar leven in Marokko gewoond. U en uw partner zijn in Marokko in het huwelijk getreden en uw echtgenote was ruim 27 jaar oud toen zij eind 2006 in België kwam wonen. Zij kan in redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met Marokko te hebben. Hoewel aangenomen kan worden dat uw echtgenote ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf alhier, blijkt nog niet dat er in haar hoofde sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. Mevrouw geniet momenteel OCMW steun en heeft nog nooit officieel gewerkt in België, er zou dan ook geen sprake zijn van moeilijkheden gelieerd aan een eventuele tewerkstelling. De contacten met eventuele familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Uw 4 kinderen zijn nog zeer jong en kunnen zich wellicht ook vrij snel aan een gewijzigde leefomgeving aanpassen. Het feit dat uw kinderen in België geboren zijn, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun beide ouders. Daar uit de ingediende documenten blijkt dat hun moeder de Nederlandse taal nog niet volledig beheerst (zie niveau gevolgd in schooljaar 2018/2017 + maatschappelijke enquête d.d. 22.12.2016 waarbij de buurvrouw diende te vertalen daar zijzelf het Nederlands onvoldoende sprak) kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de kinderen ook hun moedertaal in zekere mate beheersen, al is het maar om met hun moeder

te communiceren. Zoals reeds vermeld kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat zowel u als uw echtgenote nog banden met Marokko hebben behouden, hetgeen het ook voor de kinderen makkelijker zou maken om daar te aarden. Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zou zijn, 2 van de 4 kinderen zijn trouwens nog niet schoolplichtig.

Aangezien uw echtgenote en uw kinderen recht op verblijf in België hebben, kunnen zij er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Wat betreft uw ongeborn kind merken we op dat de rechtspraak van het EHRM duidelijk duidt dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (EHRM 27 oktober 1994, nr. 10535/91, Kroon e.a. v, Nederland, par. 39 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In het licht van artikel 8 EVRM is er heden bijgevolg in ieder geval nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen u en uw ongeborn kind.

Wat er ook van zij, de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van uw gezinsleven. Het feit dat u minderjarige kinderen en een echtgenote had in België, heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen en meerdere correctionele veroordelingen op te lopen. De feiten waarvoor u op 06.07.2011 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden, werden gepleegd tussen 16.08.2010 en 17.04.2011, op dat moment was u gehuwd en had u reeds 2 kinderen. De feiten waarvoor u op 18.05.2016 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 jaar, werden gepleegd tussen 19.01.2016 en 09.08.2015, op dat moment had u al 3 kinderen en was uw echtgenote zwanger van jullie 4e kind. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw echtgenote en uw kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immer in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dan een inmenging in het privé-en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

U vermeldt dat u nog 2 zussen en een broer heeft die in België woonachtig zijn, nl. [E.M.M.] (geboren op 03.07.1968, van Belgische nationaliteit), [E.M.S.] (geboren op 10.10.1971, van Marokkaanse nationaliteit), [E.M.S.] (geboren op 20.08.1977, van Marokkaanse nationaliteit). Allen zijn gehuwd en hebben zelf kinderen. Sommigen van hen bezoeken u in de gevangenis. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt u zich ertoe te stellen dat uw broer, zussen, hun partners en kinderen op het grondgebied verblijven. Uit uw administratief dossier blijkt echter niet dat u in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden.

+++

U verklaarde dat u reeds sinds 1995 in België bent maar dat uw verblijfstoestand pas in 2001 geregulariseerd werd. We merken hier op dat een eerste administratief spoor van uw aanwezigheid in België een administratief verslag vreemdelingencontrole is d.d. 17.04.1997 opgesteld door de politie te Mechelen. U gaf toen een andere identiteit op, u stelde namelijk [E.F.F.] te heten en verklaarde in Marokko geboren te zijn op 08.12.1969. U gebruikte deze identiteit meermaals toen u in aanraking kwam met de politie tijdens uw illegaal verblijf in België. Het feit dat u de Belgische autoriteiten probeerde te misleiden, bevestigt nogmaals een gebrek aan normbesef in uw persoon.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw legaal verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Er blijkt niet dat de banden die u met België ontwikkeld hebt van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Evenmin is gebleken van een situatie waarin u geen enkele binding zou hebben met het land van herkomst of anderszins omstandigheden op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht

zou mogen worden. U heeft ruim de helft van uw leven doorgebracht in uw herkomstland en bent aldaar opgegroeid, waardoor niet zonder meer kan worden aangenomen dat u geen andere band dan uw nationaliteit heeft met Marokko. U keerde terug naar Marokko om er in het huwelijk te treden waardoor redelijkerwijze verondersteld kan worden dat u nog sociale, culturele familiale banden met dit land heeft. U geeft ook zelf aan dat uw ouders en twee broers in Marokko woonachtig zijn en uit het griffiedossier blijkt dat u telefoneert naar contacten in Marokko. U heeft dus een sociaal netwerk in Marokko dat u kan helpen bij het opbouwen van een nieuw leven ginds. Daarnaast heeft u ook in België familie en contacten die u vanuit België zouden kunnen ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko.

U legt documenten voor die bewijzen dat u op 19.10.2001 een dag interim werk verrichte, dat u van 12.11.2004 tot 30.04.2008 als werknemer ingeschreven stond (tijdens deze tewerkstelling was u gedetineerd van 18.08.2005 tot 01.12.2005) en dat u van 01.05.2008 tot 30.09.2009 werkzaam was als zelfstandige. Daarnaast brengt u bewijzen aan van de VDAB en SBS Skill Builders waaruit blijkt dat zij u zullen begeleiden in uw zoektocht naar werk. We wijzen er hier op dat u ook feiten pleegde tijdens uw werkzame periodes, een job is dan ook geen garantie voor het niet plegen van feiten. U hebt reeds eerder de voorkeur gegeven aan gemakkelijk geldgewin ten koste van andermans gezondheid en met enorme maatschappelijke kosten voor de Belgische samenleving lot gevolg. Er blijkt aldus niet dat de professionele begeleiding in de zoektocht naar werk zich vermag te verzetten tegen het intrekken van uw verblijfsrecht.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van:

- artikel 44bis, §§ 2 en § 4 en artikel 45, §§ 1, 2 en 4 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM);
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991);
- artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet;
- het zorgvuldigheidsbeginsel; en
- het rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

“6-1.1- De Motivering van de bestreden beslissing

De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... “Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestanda[a]rdiseerde motiveringen is niet afdoende” (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., “De motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet”, T. V.R., 1993/2,67-71).

De motivering moet in feite en in rechte afdoende zijn, en uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de beslissing tot beëindiging, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

6-1.2 De geschonden wetsbepalingen

De aangehaalde artikelen van de Vreemdelingenwet waar de bestreden beslissing op gebaseerd is, luiden- momenteel- als volgt:

44bis §2:

[...]

44bis §4:

[...]

45§1:

[...]

45§2:

[...]

45§4:

[...]

6-1. 3 Wijzigingen aan de Verblijfwet in 2017: “ernstige schending van de openbare orde”

De inhoud van deze artikelen zoals ze hierboven vermeld staan is er gekomen door de Wet van 27 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 19 april 2017.

Volgens diverse persberichten had deze wet onder andere tot doel om vreemdelingen die geboren zijn in België te kunnen verwijderen van het grondgebied, en de bestaande procedures van beëindiging van verblijf efficiënter te maken.

Uit de Memorie van Toelichting blijkt dat de overheid de bedoeling had om vreemdelingen die een gevaar vormen in het kader van terrorisme te kunnen verwijderen van het grondgebied, ook al zijn zij verankerd in België. De wet is er dus gekomen in het kader van de maatregelen in de bestrijding van terrorisme:

“Het is van het grootste belang dat de bevoegde bestuurlijke overheid beschikt over voldoende vrijheid van handelen teneinde de bescherming van personen en instellingen te verzekeren. Er moeten in het bijzonder aangepaste maatregelen genomen kunnen worden in gevallen van terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking of andere vormen van zware criminaliteit. Voor de regering is dit een absolute prioriteit.” (Memorie van Toelichting, pagina 17)

De vermelding 'of andere vormen van zware criminaliteit' lijkt een kleine toevoeging, maar heeft verstrekkinge gevolgen. Waar het onmiddellijk duidelijk is welke vormen van gedragingen vallen onder 'terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking', is dit niet het geval voor 'andere vormen van zware criminaliteit'. Deze kleine toevoeging lijkt de deur open te zetten voor een zeer ruime toepassing, terwijl er voorgehouden werd dat de wet nodig was ter bestrijding van terrorisme.

In casu wordt er toepassing gemaakt van artikel 44bis §2 Vw. op de situatie van verzoeker. Hij is een derdelander die sinds 16 jaar gevestigd is in België. Bijgevolg kan zijn recht op verblijf door de nieuwe wet enkel beëindigd worden om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Deze begrippen worden in de wet niet gedefinieerd, maar de memorie van toelichting geeft op dit vlak verduidelijking. In eerste instantie werd er verduidelijkt wat er moest worden verstaan onder de begrippen 'openbare orde'

en 'nationale veiligheid'. Na advies van de Raad van State werd er toelichting gegeven over het begrip "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid", en dit in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

"Zo veronderstelt het begrip openbare orde, als het tot doel heeft een afwijking van een principe te rechtvaardigen, [...] hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast." (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak). Het Hof heeft het begrip "nationale veiligheid" al moeten interpreteren. Het doelt op de binnenlandse veiligheid en de buitenlandse veiligheid. Het omvat namelijk "[...] de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen [...]". (arrest H.T., 24 juni 2015, C 373/13, EU:C:2015:413, punt 78 en vermelde rechtspraak.)
(Memorie van Toelichting, pagina 20)

Nog volgens de memorie van toelichting houdt het begrip ernstige gevaar voor de openbare orde in dat de omstandigheden die het einde van het verblijf rechtvaardigen een hogere graad van ernst moeten bezitten dan de graad van ernst die vereist is om een einde te maken aan het beperkt of onbeperkt verblijf op grond van het nieuwe artikel 21. (Memorie van Toelichting, pagina 22)

"Al naargelang de beschouwde verblijfsstatus moeten de redenen van openbare orde of nationale veiligheid die aan het verblijf een einde kunnen maken een meer of minder hoge graad van ernst hebben. Er wordt dus een onderscheid gemaakt tussen "redenen", "ernstige redenen" en "dwingende redenen", welke redenen overigens hetzij de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij enkel de nationale veiligheid kunnen betreffen. Aangezien de begrippen "redenen van openbare orde of nationale veiligheid", "ernstige redenen" of "dwingende redenen" uit de Europese akten zijn gehaald, dienen zij conform de rechtspraak van het Hof van Justitie te worden geïnterpreteerd. Zoals hierboven vermeld, houdt het begrip "redenen van openbare orde of nationale veiligheid" het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend (arrest P.I., 22 mei 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, punt 34; arrest J.N., 15 februari 2016, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 67). De "ernstige redenen" vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen, en de "dwingende redenen" vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip "ernstige redenen" breder is dan het begrip "dwingende redenen" (arrest P.I., 22 mei 2012, C- 348/09, EU:C:2012:300, punt 19, en vermelde rechtspraak)." (Memorie van Toelichting, pagina 22-23)

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend berusten op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Volgens het Hof "vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt"(HVJ 7 juni 2007, Commissie/Nederland, C-50/06, punt 41).

Dit principe wordt ook expliciet overgenomen, en verduidelijkt in de Memorie van Toelichting:

"Wanneer zij overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, moet de bevoegde overheid dus, geval per geval, nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische

activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken. Toch dient erop gewezen dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid”.”
(Memorie van Toelichting, pagina 24-25)

Bij de bepaling van het gevaar voor de openbare orde dient er dus gekeken [te] worden naar het gedrag dat een vreemdeling heeft gesteld waardoor hij een werkelijk, actueel en dreigend gevaar is, gelet op al de omstandigheden die hoger vermeld werden.

In het geval van verzoeker dient er voldaan te zijn aan het strengere begrip van 'een ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid'. Gelet op de inbreuken die weerhouden worden in hoofde van verzoeker zal er alvast geen sprake zijn van nationale veiligheid. Zoals hoger aangehaald, blijkt uit Europese rechtspraak dat druggerelateerde criminaliteit onder de noemer van 'ernstige reden van openbare orde' kan vallen. Dit is echter niet automatisch zo, en er moet dus verwezen worden naar de specifieke omstandigheden van het geval.

6-1.4 Toetsing aan artikel 8, lid 2 EVRM

6-1.4.1- Algemeen

Vooreerst staat vast dat de loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker en art. 8, 2e lid EVRM niet afdoende is om de bestreden beslissing te rechtvaardigen. De Raad van State heeft immers reeds geoordeeld:

“Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm boven de Vreemdelingenwet: de algemene stelling dat een “correcte” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uitmaken volstaat niet. Dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst, met name voor wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds.” (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552, T.Vreemd. 2012, 150.)

De beleids marge wordt overschreden wanneer overheden geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij administratieve overheden: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden naar een mogelijke schending van art. 8 EVRM. In casu dient derhalve te worden nagegaan of er een gezinsleven bestaat, en of er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat.

Deze inmenging in het gezinsleven is slechts gerechtvaardigd, in zoverre ze voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft, zoals bepaald in art. 8, 2e lid EVRM, en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

De discussie spitst zich in onderhavige casus hoofdzakelijk toe op de vraag of de inmenging van art. 8 EVRM voldoet aan de vereiste van het noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. Deze noodzaak wordt op haar beurt afgetoetst aan drie criteria :

- Is er sprake van een dwingende sociale noodzaak (a pressing social need)*
- Is de maatregel / het instrument pertinent, geschikt om het beoogde doel te bereiken*
- Is de maatregel evenredig, proportioneel om dit beoogde doel te bereiken.*

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en de ernst van het door betrokkene gepleegde misdrijf*
- de duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt*
- de tijdspanne tussen het plegen van het misdrijf en zijn gedrag gedurende deze periode*
- de nationaliteit van de verschillende betrokken personen*
- de gezinstoestand van de betrokkene en o.m. in voorkomend geval de duur van zijn huwelijk, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar*
- de vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam*
- de vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd*
- de ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene uitgewezen wordt*
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming*

6-1.4.2 Aangaande de dwingende sociale noodzaak, de pertinentie en de proportionaliteit van de inmenging

Volgens verzoeker is de genomen maatregel geenszins evenredig/proportioneel te noemen. Verzoeker verwijst daarbij onder meer naar hetgeen hij uiteenzet aangaande de te hanteren Boultif-criteria (zie infra).

Bovendien gaat de Staatssecretaris met de bestreden beslissing lijnrecht in tegen het vonnis van de Strafvueroeringsrechtbank van 09.06.2017 waarbij verzoeker werd in vrijheid gesteld onder het stelsel van elektronisch toezicht.

De Strafvueroeringsrechtbank – gespecialiseerd in het beoordelen van recidivegevaar – stelt dat er in hoofde van verzoeker geen gevaar meer is dat hij zal overgaan tot het plegen van nieuwe feiten wanneer hij onder elektronisch toezicht geplaatst wordt. Na een korte periode van dit systeem zal de Strafvueroeringsrechtbank tot evaluatie overgaan om te kunnen beslissen over een voorwaardelijke invrijheidstelling van verzoeker.

Verzoeker had reeds penitentiair verlof en uitgaansvergunningen gekregen om zijn reclassering in België voor te bereiden. De bestreden beslissing vermeldt dit ook, aangezien verzoeker deze toelating had bijgebracht in het kader van de uitoefening van het hoorrecht.

Een uitgangspersmissie is een toestemming die gegeven wordt door de Dienst Individuele Gevallen van het Ministerie van Justitie, op advies van de gevangenisdirectie, om een gedetineerde toe te laten de gevangenis te verlaten voor een beperkte duur, en met als doel om zijn reclassering uit te werken. De uitgaansvergunning kan enkel toegekend worden indien er “in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan waaraan men niet tegemoet kan komen door het opleggen van bijzondere voorwaarden; deze tegenaanwijzingen hebben betrekking op het gevaar dat de veroordeelde zich aan de

uitvoering van zijn straf zou onttrekken, op het risico dat hij tijdens de uitgaansvergunning ernstige strafbare feiten zou plegen of op het risico dat hij het slachtoffer zou verontrusten” (art. 4 wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten).

Verzoeker heeft dus dergelijke toestemming gekregen, en heeft deze steeds op correcte wijze gebruikt. Op deze wijze heeft verzoeker een goed gefundeerd en haalbaar reclasseringsplan uitgewerkt waardoor aan alle vereisten van de wet van 17 mei 2006 houdende oprichting van Strafwitvoeringsrechtbanken, werd voldaan.

De aanvraag van verzoeker werd vervroegd behandeld zodat hij de start van de opleiding 'Bekister' bij de VDAB niet zou missen. De Strafwitvoeringsrechtbank stelt hierover dat dit een zeer belangrijk punt is, aangezien verzoeker de feiten pleegde uit geldgewin. Door een opleiding te volgen en daaropvolgend te gaan werken, zal verzoeker op een legale manier een inkomen kunnen verwerven.

De strafuitvoeringsrechtbank motiveerde haar beslissing als volgt:

“U hebt recht op verblijf in België en u werd veroordeeld tot 4 jaar wegens invoer van en handel in drugs, gepleegd in vereniging. Het ga[a]t om uw eerste detentie en volgens de PSD zijn er geen antisociale cognities, maar werden de feiten gepleegd uit geldgewin gezien de financiële problemen in uw gezin. U hebt uw spijt over het gebeurde uitgesproken.

Sinds 14 april 2016 bevindt u zich in de tijdsvoorwaarden voor elektronisch toezicht en u hebt uw verzoek op regelmatige wijze ingediend. Ook is uw reclasseringsplan volledig en instapklaar:

- woonst: bij uw gezin in Mechelen, [...], waar een positieve maatschappelijke enquête werd opgemaakt;
- dagbesteding: VDAB-opleiding bekister in Hamme, waarvoor een infosessie gepland is op 13 juni 2017 en die kan starten op 20 juni 2017;
- begeleiding op psychosociaal vlak is niet nodig;
- er zijn geen burgerlijke partijen te vergoeden;
- financiële begeleiding door het OCMW.

De rechtbank is van oordeel dat er vooruitzichten zijn op een veilige sociale reclassering en dat er geen tegenaanwijzingen zijn. In het bijzonder zijn in het reclasseringsplan voorzieningen getroffen voor de noodzakelijke begeleiding en zijn er voldoende waarborgen om het risico te vermijden op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten.

U moet zich ervan bewust zijn dat het naleven van de voorwaarden en afspraken nauwgezet zal opgevolgd worden en dat het verloop van het elektronisch toezicht bepalend zal zijn voor het toekennen van eventuele toekomstige strafuitvoeringsmodaliteiten.” (vonnis Strafwitvoeringsrechtbank dd. 09.06.2017, stuk 2)

De Strafwitvoeringsrechtbank had aldus voldoende vertrouwen in verzoeker, en in het feit dat hij geen nieuwe strafbare feiten zou plegen, dat zij hem op 09.06.2017 elektronisch toezicht toekende. Zij organiseerde zelfs uitzonderlijk een vroegere zitting, en verleenden vonnis op de dag van de behandeling van de zaak (in plaats van na de gebruikelijke periode van 10 dagen). De SURB deed dit omdat zij het van belang vonden dat verzoeker kon starten met een opleiding Bekister, en omdat zij er vertrouwen in hadden dat dit zou bijdragen aan zijn reclassering in de maatschappij.

De beslissing van de Strafwitvoeringsrechtbank was onder andere gebaseerd op het verslag van [A.V.], psychologe, en van [C.H.], maatschappelijk assistent. Zij hebben het 'Standaardverslag' met het oog op elektronisch toezicht opgesteld, met als doel de haalbaarheid van de strafuitvoeringsmaatregel te beoordelen (Standaardverslag, dd. 30.03.2017). Deze analyse gebeurde aan de hand van het strafdossier, de gesprekken met verzoeker, contacten met de gevangenis en met de VDAB-consulent. Op basis hiervan werd er een overzicht gemaakt van de problematiek in hoofde van verzoeker. Uit onder andere de gesprekken met verzoeker kon door de psycholoog en de maatschappelijk assistent afgeleid worden dat zijn spijt reëel is, en dat hij enorm begaan is met zijn gezin. De lijdensdruk die verzoeker ervaart in de gevangenis is ten gevolge van het gemis van zijn gezin, en het besef dat hij hen in de steek heeft gelaten.

In het verslag werd nog een negatief advies gegeven omdat er nog geen bevestiging was van de opleiding bij de VDAB. Voor het overige werd er positief geadviseerd. Omdat de opleiding nog kon geconcretiseerd worden voor de zitting van de Strafvueroeringsrechtbank, werd het elektronisch toezicht alsnog toegekend.

De Strafvueroeringsrechtbank werd opgericht bij de Wet van 17 mei 2006 houdende oprichting van de Strafvueroeringsrechtbanken (B.S. 15 juni 2006). Ze bestaat uit één rechter-voorzitter, en uit één assessor sociale reïntegratie en één assessor penitentiaire zaken. Zij heeft tot loutere bevoegdheid het oordelen over de uitvoering van een straf, en meer bepaald, vanaf wanneer een veroordeelde terug de gevangenis mag verlaten, en onder welke voorwaarden.

Deze instantie is dan ook de enige instantie die een correct oordeel kan vellen over het mogelijke gevaar voor de openbare orde dat verzoeker zou kunnen uitmaken. Wanneer de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing neemt tot beëindiging van het verblijfsrecht, en zich daarbij baseert op een eigen beoordeling van het recidivegevaar in hoofde van verzoeker, dan overschrijdt deze zijn appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing is geenszins zinnig aangezien de Strafvueroeringsrechtbank bepaalde voorwaarden heeft opgelegd waaraan verzoeker zich dient te houden. Bij een inbreuk op deze voorwaarden wordt de veroordeelde onmiddellijk opnieuw opgesloten:

“Het openbaar ministerie kan, met het oog op de herroeping van de toegekende strafvueroeringsmodaliteiten, de zaak bij de strafvueroeringsrechter of, in voorkomend geval bij de strafvueroeringsrechtbank aanhanging maken in de volgende gevallen:

1° wanneer bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing wordt vastgesteld dat de veroordeelde tijdens de proeftermijn een wanbedrijf of een misdaad heeft gepleegd;

2° wanneer de veroordeelde een ernstig gevaar vormt voor de fysieke of psychische integriteit van derden

3° wanneer de opgelegde bijzonder voorwaarden niet worden nageleefd;

4° wanneer de veroordeelde geen gevolg geeft aan de oproepingen van strafvueroeringsrechter of de strauitvoeringsrechtbank, van het openbaar ministerie of, in voorkomend geval, van de justitieassistent.

5° wanneer de veroordeelde zijn adreswijziging niet doorgeeft aan het openbaar ministerie en, in voorkomend geval, de justitieassistent die met de begeleiding is belast;

In geval van herroeping wordt de veroordeelde onmiddellijk opnieuw opgesloten.” (Art. 64 en 65 wet externe rechtspositie veroordeelden).

Een gespecialiseerde rechtbank is op 09.06.2017 tot het oordeel gekomen dat verzoeker geen gevaar vormt voor de openbare orde en de veiligheid van het land, en stelt hem daarom in vrijheid onder elektronisch toezicht, en toch oordeelt de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker wel degelijk een ernstig gevaar voor de openbare orde uitmaakt.

Zelfs het Openbaar Ministerie was niet van oordeel dat verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de fysieke of psychische integriteit van derden, want zij heeft geen vordering tot herroeping aanhangig gemaakt. Het Openbaar Ministerie heeft pas op 15.06.2017 een dergelijke vordering genomen, en dit enkel en alleen omdat het recht op verblijf van verzoeker beëindigd werd door Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker maakt bijgevolg zeker geen gevaar uit voor de openbare orde of de veiligheid van het land.

In het kader van de procedure voor de SURB werd een risicotaxatie uitgevoerd om na te gaan wat het risico op het plegen van nieuwe feiten is in hoofde van verzoeker. De overheid was bij het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte van deze risicotaxatie aangezien zij zelf vermeldt dat er een gemiddeld risico is op herval. In de bestreden beslissing wordt hieruit echter afgeleid dat “er een hoge mate van waarschijnlijkheid (bestaat) dat u opnieuw dergelijke strafbare feiten zou plegen” (pagina 3, §2 bestreden beslissing). Deze conclusie staat haaks op het resultaat van de risicotaxatie waaruit blijkt dat er slechts een gemiddeld recidiverisico is. Gemiddeld is niet hetzelfde als een 'hoge mate van waarschijnlijkheid'. In dat geval zou de risicotaxatie vermelden dat er een hoog of zelfs zeer hoog gevaar is op recidive.

De Staatssecretaris gaat met de bestreden beslissing in tegen een analyse uitgevoerd door daartoe door de overheid aangestelde experts. Enerzijds tegen de resultaten van de risicotaxatie die opgesteld werd door een psycholoog/criminoloog van de Psycho-sociale dienst van de FOD Justitie, en anderzijds tegen de beslissing van de strafvueroeringsrechtbank, een orgaan dat werd opgericht met het expliciete doel om de sociale gevaarlijkheid van veroordeelden te beoordelen.

De Staatssecretaris wist dat er spoedig een beslissing zou volgen van de Strafvueroeringsrechtbank. Er werden namelijk door verzoeker documenten overgemaakt uit deze procedure: de maatschappelijke enquête, het advies voor penitentiair verlot, toekenning uitgaansvergunning. Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing tot beëindiging van verblijf omwille van een ernstige gevaar voor de openbare orde, houdt in dat in deze omstandigheden, de Staatssecretaris de nodige documenten zou opvragen uit het dossier van de Strafvueroeringsrechtbank. Minstens houdt dit in dat de Staatssecretaris in het concrete geval had moeten wachten op een vonnis van de Strafvueroeringsrechtbank waarin deze het potentieel gevaar voor de maatschappij had onderzocht. Een beslissing tot beëindiging verblijf is een zeer ingrijpende maatregel[...], niet enkel in het leven van verzoeker, maar in casu ook in dat van zijn partner en kinderen. Wanneer er minder ingrijpende maatregelen mogelijk zijn om een ernstig gevaar voor de openbare orde uit te sluiten, dan dienen deze op zorgvuldige wijze onderzocht te worden, zodat deze mee kunnen overwogen worden in de afwegingen van belangen van de maatschappij en de persoonlijke belangen van verzoeker en zijn gezin.

De bestreden beslissing is om deze redenen kennelijk onevenredig; een gespecialiseerde instantie is van mening dat er geen gevaar is voor de maatschappij indien verzoeker wordt vrijgelaten onder bepaalde voorwaarden. Het opleggen van deze voorwaarden (momenteel elektronisch toezicht) volstaat dus ter vrijwaring van het belang van de staat tegen het potentieel gevaar van verzoeker. Het is kennelijk onevenredig om in deze omstandigheden, in samenlezing met het belang van het gezins- en privéleven van verzoeker, te besluiten tot een beëindiging van het verblijf van verzoeker.

6-1.4.3 Toetsing aan de Boulif-criteria

-De aard en de ernst van het door betrokkene gepleegde misdrijf

Verzoeker werd 5 keer veroordeeld sinds 2003. De informatie waar de Staatssecretaris zich op baseert is echter zeer karig. Voor elk van de veroordelingen wordt enkel aangegeven voor welke tenlastelegging er een veroordeling werd uitgesproken, in welke incriminatieperiode en wat de bestraffing is. Er wordt geen enkele duiding gegeven over de aard van de concrete feiten, en vooral niet over zijn aandeel daarin. Nochtans is het van belang om te weten welke gedragingen verzoeker juist heeft gesteld om te kunnen bepalen of hij een actuele dreiging vormt voor de openbare orde.

De bestreden beslissing citeert uit het vonnis van 2011 en uit het vonnis van 2016, om aan te tonen dat de rechtbank de feiten als ernstig beschouwde. Uit het vonnis van 2016 wordt echter enkel de algemene motivering voor alle beklagden samen gegeven, en niet de individuele motivering die betrekking heeft op de strafmaat die werd bepaald in hoofde van verzoeker. Ook hier moet de beslissing steunen op een analyse van de individuele gedragingen van verzoeker.

-De duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt

Verzoeker is in het land sinds 1995, en werd gemachtigd om zich hier te vestigen op 22.02.2001. Dit is inmiddels dus een legaal verblijf van meer dan 16 jaar.

In die periode heeft verzoeker zijn leven volledig uitgebouwd in België. Hij is in 2006 gehuwd met [A.I.], en zij zijn op de dag van vandaag nog steeds gehuwd. Samen hebben zij 4 kinderen, en er is een 5de kind onderweg.

Verzoeker is die periode van 16 jaar nog enkel op vakantie geweest in Marokko, maar hij heeft België nooit voor een lange periode verlaten.

Verzoeker heeft geen effectieve band meer met zijn land van herkomst, er is duidelijk sprake van een duurzame lokale verankering in België.

-De tijdsperiode tussen het plegen van het misdrijf en zijn gedrag gedurende deze periode

Verzoeker werd 5 keer veroordeeld in een tijdsperiode van 13 jaar. De laatste veroordeling dateert van 18 mei 2016 en betreft feiten gepleegd in de periode tussen 19.01.2015 en 09.06.2015. Verzoeker erkent dat dit nog niet lang geleden is.

Er wordt aangevoerd dat de periode na de veroordeling en tot het nemen van een beslissing tot beëindiging verblijf niet in aanmerking wordt genomen, als betrokkene in die periode steeds in de

gevangenis heeft verbleven. Dit is in casu ook het geval voor verzoeker. Hij werd gearresteerd in het kader van het gerechtelijk onderzoek naar deze feiten, en hij verbleef tot enkele dagen voor de bestreden beslissing in hechtenis.

Verzoeker is echter van mening dat wel degelijk rekening kan gehouden worden met de periode die is verstreken sinds het plegen van de feiten, indien uit zijn gedrag blijkt dat er een effectieve verbetering merkbaar is waardoor het risico op recidive beperkt wordt. Hiervoor wordt nogmaals verwezen naar hetgeen hoger werd uiteengezet in verband met de procedure voor de strafuitvoeringsrechtbank. Uit de doorgedreven analyse van de persoonlijkheid van verzoeker, zijn gedrag in de gevangenis, zijn familiale context, en zijn vooruitzichten op een deugdelijke reclassering, is gebleken dat de Strafwitvoeringsrechtbank hem bij zijn eerste verzoek onmiddellijk een kans heeft gegeven.

Dit was de eerste maal dat verzoeker zo lang in de gevangenis heeft gezeten, namelijk een periode van 2 jaar. Zijn vorige hechtenis betrof slechts enkele maanden. Dit is ook de eerste keer dat hij in de strafcategorie van meer dan 3 jaar is terechtgekomen, en dus de eerste maal dat hij de procedure voor de SURB moest doorlopen. Het is net door de lange duur van de hechtenis, het gemis van zijn kinderen en zijn vrouw, en de begeleiding binnen de gevangenis, dat hij heeft ingezien dat hij zich moet bewijzen ten aanzien van de Strafwitvoeringsrechtbank en de maatschappij. Zijn gedrag in de laatste 2 jaar was dan ook zeer positief, reden waarom hij bij zijn eerste verzoek, na net aan de tijdsvoorwaarden te voldoen, elektronisch toezicht heeft toegekend gekregen van de Strafwitvoeringsrechtbank.

De reden waarom de duur van de hechtenis niet mee zou in rekening kunnen gebracht worden bij het bepalen van de periode tussen het plegen van de feiten en de beslissing tot beëindigen van verblijf, kan ook niet zomaar gevolgd worden. Dit zou zijn omdat er tijdens de hechtenis geen nieuwe feiten kunnen gepleegd worden, en deze periode dan ook niet kan meetellen. Spijtig genoeg is de realiteit echter dat er wel degelijk talrijke veroordelingen worden uitgesproken voor feiten gepleegd in de gevangenis, of tijdens uitgaansvergunningen of penitentiaire verloven. Dit is voornamelijk zo bij personen die veroordeeld werden voor het gebruik of verhandelen van drugs, en die dit gewoon voortzetten tijdens hun verblijf in de gevangenis. Bij verzoeker is dit echter geenszins het geval geweest. Verzoeker kende een positief detentieverloop en bekleedde als gedetineerde een vertrouwensfunctie in de gevangenis.

Verzoeker heeft zich steeds willen bewijzen, en heeft dankbaar gebruik gemaakt van de begeleiding in de gevangenis. Hij heeft zich steeds ingezet om zijn reclassering zo goed mogelijk in orde te brengen.

Ten overvloede wordt nogmaals verwezen naar de resultaten van de risicotaxatie en de verslagen van de Psychosociale Dienst van de gevangenis. Hieruit blijkt duidelijk, dat mits de nodige begeleiding, er geen gevaar is voor de openbare orde. In die gegeven omstandigheden is het niet proportioneel om een einde te maken aan het verblijf van verzoeker, als er ook minder ingrijpende maatregelen kunnen genomen worden om het potentieel gevaar voor de openbare orde uit te sluiten.

-De nationaliteit van de verschillende betrokken personen

Het klopt dat verzoeker afkomstig is uit Marokko. Hij kwam op zijn 26 jaar naar België, en heeft hier de voorbije 22 jaar zo goed als onafgebroken geleefd.

Zijn echtgenote heeft tevens de Marokkaanse nationaliteit, en kwam op haar 27 jaar naar België. Zij woont inmiddels als 11 jaar in België, en heeft in die periode haar verdere leven hier uitgebouwd.

De 4 kinderen die zij momenteel samen hebben, zijn allen geboren in België. Zij hebben evenwel nog steeds de Marokkaanse nationaliteit.

-De gezinstoestand van de betrokkene en o.m. in voorkomend geval de duur van zijn huwelijk, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar

Zoals hoger aangehaald is verzoeker op 04.04.2006 gehuwd met [A.I.] Sinds 03.11.2006 woont zij in België bij verzoeker. Bij de documenten die overhandigd werden aan de Staatssecretaris, zit tevens een attest van samenstelling gezin en historiek van adressen, waaruit blijkt dat verzoeker steeds met zijn partner heeft samengewoond. Er werd tevens een maatschappelijke enquête uitgevoerd bij de echtgenote van verzoeker. Dit is een onderzoek dat wordt uitgevoerd door een justitieassistent om na te gaan of betrokkene effectief nog welkom is zijn thuismilieu, en of er voldoende ondersteuning kan van verwacht worden.

In casu werd er op 22.12.2016 een verslag van maatschappelijke enquête opgesteld, waarvan een kopie werd overgemaakt aan de Staatssecretaris. Mevrouw [A.] werd gehoord over haar partner:

“Mevr. [A.] beschrijft dhr. [M.] als een goede echtgenoot en goede vader voor hun kinderen. Hij behandelt haar en de kinderen goed en bracht voor zijn detentie veel tijd met hen door. Hij speelde met de kinderen en ze gingen samen geregeld naar het park. Mevrouw huwde met betrokkene in 2006. Ze veronderstelt dat haar man al minstens 20 jaar in België is, maar kan dit niet met zekerheid zeggen. Zij kwam zelf 11 jaar geleden aan in België.

(...)

Mevrouw [A.] gaat ongeveer twee keer week op bezoek bij haar echtgenoot. Soms gaan de kinderen mee, maar dit is niet steeds mogelijk. Telefonisch horen zij elkaar dagelijks. Mevrouw en de kinderen zijn heel blij met de telefoongesprekken en bezoeken. Toch valt het afscheid hen steeds zwaar. De kinderen missen hun vader. Ook mevrouw zelf vindt de detentie van betrokkene moeilijk, omdat alles op haar schouders terechtkomt.”

(Maatschappelijke enquête met het oog op het penitentiair verlof/ het elektronisch toezicht/ de voorwaardelijke invrijheidstelling, dd. 22.12.2016- overgemaakt aan de Staatssecretaris)

Er is dus duidelijk nog steeds sprake van een relatie met zijn echtgenote.

-De vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam

Op het moment van het huwelijk was verzoeker 2 maal veroordeeld, 1 keer tot een geldboete, en 1 keer tot een gevangenisstraf met uitstel.

De zwaardere veroordelingen heeft verzoeker opgelopen toen hij reeds gehuwd was.

-De vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd

Dit criterium is één van de belangrijkste. Uit de Europese rechtspraak blijkt dat indien kinderen betrokken zijn, zoals in casu, het Hof van Justitie bijzondere aandacht besteedt aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 143; EHRM 3 november 2011, Arvelo Aponte/Nederland, § 60; EHRM 31 juli 2008, Darren Omoregie/Noorwegen, § 66; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a./Nederland, § 44).

In casu heeft verzoeker momenteel 4 kinderen met zijn echtgenote, en wordt er een 5de verwacht in december 2017.

Het betreft:

- [E.M.I.], geboren op 04.09.2007, dus bijna 10 jaar
- [E.M.O.], geboren op 01.01.2009, dus 8 jaar
- [E.M.A.], geboren op 29.05.12, dus 5 jaar
- [E.M.M.], geboren op 14.07.2015, dus bijna 2 jaar

Deze kinderen zijn allen geboren in België en hebben hun belangen hier. Zij spreken Nederlands, hebben hier vrienden, hobby's en gaan hier naar school (met uitzondering van de jongste). Zij zijn amper in Marokko geweest, en kennen het enkel als een 'vakantieland'. De kinderen werden uitsluitend in het Nederlands opgevoed. Beide ouders vonden het belangrijk dat zij als 'Belg' zouden beschouwd worden, en daarom werd er voor gekozen om thuis enkel Nederlands te praten met de kinderen. Zelfs de moeder van de kinderen, die slechts matig Nederlands spreekt, houdt er aan vast om in het Nederlands met hen te communiceren. Om deze reden is er dan ook een afhankelijkheid van het gezin ten opzichte van verzoeker. Dit werd ook zo weergegeven in het Standaardverslag dat werd opgesteld voor de Strafvuistvoeringsrechtbank:

“De afhankelijkheid van het gezin van betrokkene valt op. Hij is de steunpilaar voor het gezin, hetgeen versterkt wordt door het gegeven dat zijn echtgenote de Nederlandse taal voorlopig onvoldoende machtig is.” (Standaardverslag p. 3)

De band van de kinderen met hun vader is zeer sterk. Zij hebben gedurende twee jaar afgeteld totdat hij terug naar huis kon komen. Vooral de laatste maanden toen duidelijk werd dat hij kon terugkeren naar huis, werd er reikhalzend uitgekeken naar zijn thuiskomst. De kinderen hebben hier twee uur van kunnen genieten vooraleer de politie hun vader opnieuw kwam meenemen omdat de Staatssecretaris zijn verblijfsrecht had beëindigd.

“Tijdens het huisbezoek met het oog op de opstart van het elektronisch toezicht van [J.E.M.], kwam de politie ter plaatse met een bevel tot aanhouding van het OM bij de SURB. Dhr. [E.M.] is vrijwillig meegegaan met de politie. Voor het gezin was dit op emotioneel vlak een erg moeilijke situatie. De kinderen van betrokkene hadden de dagen afgeteld tot hun vader weer thuis zou komen. De oudste twee waren amper een half uur thuis van school toen hun vader weer werd opgepakt. Zij waren hierdoor enorm overstuur. Het was ook niet duidelijk wat de reden was van de voorlopige aanhouding, wat voor erg veel verwarring en onrust zorgde bij betrokkene en zijn echtgenote.” (Aanvangsverslag Elektronisch Toezicht dd. 16.06.2017)

De oudste van de kinderen is bijna 10 jaar en zit momenteel in het vijfde leerjaar. Het zou bijzonder nefast zijn voor haar ontwikkeling om nu naar een vreemd land te moeten verhuizen, haar vrienden achter te laten, maar vooral ook haar opleiding te moeten stopzetten. De kansen om in Marokko een zelfde kwaliteitsvolle opleiding te genieten, zijn veel beperkter dan in België. Vooral voor gezinnen die niet voldoende financiële middelen hebben. Aangezien verzoeker en zijn echtgenote al, respectievelijk, 2 decennia en 1 decennium, vertrokken zijn uit Marokko, zijn hun kansen op de arbeidsmarkt beperkt. Dit heeft zijn weerslag op de opleiding die hun kinderen in Marokko kunnen genieten.

Het is niet redelijk om te verlangen dat die kinderen weggerukt worden uit hun vertrouwd milieu en zich gaan vestigen in Marokko.

Het is echter ook niet redelijk om te verlangen dat enkel verzoeker terugkeert naar Marokko. Uit de bijgebrachte stukken blijkt duidelijk de hechte band tussen verzoeker en zijn kinderen. In de maatschappelijke enquête verwees mevrouw [A.] al naar die band en beschreef zij haar echtgenoot als een goede, betrokken vader. Omdat zij zelf nog steeds Nederlandse lessen volgt, is haar man diegenen die alle contacten heeft met dokters, school, etc. Tijdens zijn verblijf in de gevangenis kreeg verzoeker zelfs een bijkomende (occasionele) uitgaansvergunning om met zijn zoontje [A.] mee naar de oogarts te kunnen gaan :

“Betrokkene geniet sinds kort penitentiair verlof. Er werden hem bij beslissing van 24 januari 2017 tevens vijf uitgaansvergunningen toegekend m.o.o. de voorbereiding van de professionele reclassering. Thans verzoekt betrokkene om via een uitgaansvergunning aanwezig te kunnen zijn bij een consultatie bij de oogarts voor zijn zoontje. Hij wil dit als vader mee opvolgen en wil ook een steun zijn voor zijn echtgenote die het Nederlands onvoldoende machtig is om alle richtlijnen van de oogarts mee te kunnen begrijpen.”(Advies van de directeur betreffende occasionele uitgaansvergunning dd. 16.02.2017 en Toelating uitgaansvergunning dd. 24.02.2017)

Hij is bovendien diegene die alle administratie regelt en de schoolloopbaan van de kinderen opvolgt. Dit blijkt ook uit de het attest van de directeur van de school van de kinderen, [V.A.T.], dd. 19 april 2017, tevens overgemaakt aan de Staatssecretaris:

“Tot voor zijn arrestatie was [J.] steeds aanwezig op activiteiten van de school. Schoolfeesten, eetdagen of andere activiteiten werden door hem, samen met de kinderen, vaak bezocht. Bovendien bracht hij de kinderen regelmatig naar school en kende hij de meeste meesters en juffen.”

Het Hof van Justitie benadrukt in haar rechtspraak dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 109; EHRM 24 juli 2014, Kaplan e.a./Noorwegen; EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 144; EHRM 30 juli 2013, Polidario/Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, Berisha/Zwitserland, § 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, Neulinger en

Shuruk/Zwitserland, §§ 135-136; EHRM 8 juli 2013, M.P.E.V./Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 78).

De verwijdering van verzoeker zou het uitoefenen van het bezoekrecht met zijn kinderen onmogelijk maken en aldus kan het gezinsleven tussen vader en kinderen niet verder gezet worden (EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, Rev.dr.étr. 1988, 205)

-De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene uitgewezen wordt Mevrouw [A.] woont reeds sinds 11 jaar in België, daarvoor woonde zij tot haar 27 jaar in Marokko. Zij heeft alles achtergelaten om haar leven verder uit te bouwen in België. Waar zij zelf zich misschien nog terug zou kunnen aanpassen in het land van herkomst, is dit zeker niet het geval voor de kinderen .

-De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming

Verzoeker verblijft reeds 22 jaar in België, waarvan 16 jaar op legale wijze. Hij heeft hier al zijn socio-economische belangen. Hij heeft zijn vriendenkring de laatste 2 decennia in België opgebouwd. Hij heeft snel de taal geleerd en steeds getracht te werken op een legale manier.

Verzoeker heeft 2 broers en 1 zus in België, die allen gehuwd zijn en kinderen hebben. Zij hebben hem ook opgezocht in de gevangenis. Hij heeft dus een uitgebreid familiaal netwerk in België, met hetwelk hij nog steeds contacten onderhoudt.

Dankzij de begeleiding in de gevangenis heeft hij nu een deugdelijk reclasseringstraject uitgewerkt, waarbij hij onmiddellijk kan starten met een opleiding/ tewerkstelling.

In het land van herkomst wonen nog de ouders van verzoeker en 2 broers. Hij heeft nog telefonisch contact met hen.

6-1.4.4 Besluit toetsing art. 8 EVRM

Uit het voorgaande volgt dat verzoekers recht op een privé- en gezinsleven geschonden wordt door de bestreden beslissing. Het is duidelijk dat de bestreden beslissing een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven, zoals vervat in 8 E.V.R.M. Het begrip gezinsleven in artikel 8 EVRM sluit de inmiddels meer dan 11 jaar durende relatie in van verzoeker met zijn partner. In de notie gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM zit uiteraard ook verzoekers relatie met zijn -minstens- 4 kinderen. Dat verzoeker een effectieve en affectieve band heeft met zowel zijn echtgenote als zijn kinderen, mag onder meer genoegzaam blijken uit de gevangenisbezoeken die zijn gezin hem brengt, en uit het attest van de schooldirecteur.

Dat de bestreden maatregel een inmenging vormt in het gezinsleven van verzoeker staat aldus ontegensprekelijk vast. Dat deze inmenging geoorloofd is, kan men gelet op het hierboven uiteengezette, bezwaarlijk hoog houden. Zulks blijkt o.m. uit de hierboven uitgevoerde toetsing van de bestreden beslissing aan de zgn. Boultifcriteria. Zo is het voor verzoeker en zijn partner onmogelijk een effectief en affectief gezin te vormen in het land van herkomst van verzoeker. Zij zijn allen verankerd in België en hebben het centrum van hun economische, morele en sociale belangen in België. Bovendien hebben zij kinderen die hier allen school lopen en geboren en getogen zijn.

De bestreden beslissing beperkt het gezinsleven van verzoeker en zijn gezin dermate dat het de partner van verzoeker en zijn kinderen verplicht om België te verlaten (om elders hun recht op een gezinsleven uit te oefenen).

Er wordt in de bestreden beslissing evenmin rekening gehouden met de invloed van de procedure van de Strafvuiveringsrechtbank en voorwaarden die moeten vervuld zijn vooraleer men een strafvuiveringsmodaliteit kan verkrijgen. Deze voorwaarden zijn er net op gericht om te voorkomen dat er een schending zou zijn van de openbare orde, en hebben tot doel om de gedetineerde te resocialiseren. Belangrijkste middel hierbij is het versterken van de familiale banden, zodat er steeds een opvangnetwerk is.

Het is kennelijk onevenredig om in deze omstandigheden, gelet op gedrag van verzoeker sinds de veroordeling en zijn resocialisatie, de mogelijkheid geboden door het toezicht van de Strafvuistvoeringsrechtbank om minder ingrijpende maatregelen te nemen die het potentieel gevaar voor de openbare orde uitsluiten, het belang van het gezins- en privéleven van verzoeker en het hoger belang van de kinderen, te besluiten tot een beëindiging van het verblijf van verzoeker. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM.”

3. Onderzoek van het beroep

A. Juridisch kader

3.1. De Raad herinnert eraan dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid bij het nemen van beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen en dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Er moet ook worden geduid dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. De Raad kan derhalve geen rekening houden met nieuwe documenten die verzoeker pas naar aanleiding van het beroep tot nietigverklaring heeft bijgebracht (RvS 23 april 2015, nr. 11.241 (c)).

A. De wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken

3.2. Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever met de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017) het volgende voor ogen had: *“Het doel van dit ontwerp is een meer coherent, meer transparant en meer efficiënt verwijderingsbeleid te voeren. Het geheel van de voorgestelde wijzigingen moet de mogelijkheid geven gemakkelijker en sneller de vereiste maatregelen te nemen wanneer de openbare orde of de nationale veiligheid zijn bedreigd, waarbij de fundamentele rechten van de betrokken personen worden gerespecteerd.”*

In de voorbereidende werken wordt ook uiteengezet dat *“[er] in het bijzonder aangepaste maatregelen genomen [moeten] kunnen worden in gevallen van terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking of andere vormen van zware criminaliteit.”* (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 17).

De wetgever heeft verder vastgesteld dat *“het (...) niet altijd evident [is] te bepalen welke regels gelden voor de beëindiging van het verblijf en de verwijdering om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Dit gebrek aan leesbaarheid remt het optreden van de bevoegde diensten en leidt tot rechtsonzekerheid.”* Om deze situatie te verbeteren, bepaalt *“het ontwerp van wet onderscheiden regels voor twee categorieën van vreemdelingen, met name voor onderdanen van derde landen enerzijds en voor burgers van de Unie en met hen gelijkgestelde onderdanen van derde landen anderzijds”* waarbij de wetgever *“volledig gebruik [heeft] gemaakt van de mogelijkheden die de Europese wetgeving biedt”* daar de *“betrokken Europese akten (...) een ruime procedurele autonomie aan de lidstaten [geven] als het erom gaat de openbare orde of de nationale veiligheid te waarborgen en de misbruiken te bestrijden.”* (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 4 en 5).

De wetgever onderscheidt aldus twee categorieën van vreemdelingen:

- De derdelanders die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk. De regels op grond waarvan ten aanzien van deze eerste categorie het verblijf kan worden beëindigd en een verwijderingsbeslissing kan worden genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, werden neergelegd in de artikelen 20 tot en met 24 (Titel I, hoofdstuk VI) van de Vreemdelingenwet.
- De Unieburgers en de met hen gelijkgestelde derdelanders. De regels op grond waarvan ten aanzien van deze tweede categorie een verblijf kan worden geweigerd of beëindigd en een verwijderingsbeslissing kan worden genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, werden neergelegd in, onder meer, de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Deze artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door artikelen 26 en 35 van voormelde wet van 24 februari 2017, vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer* 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet luidt heden als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet bepaalt heden het volgende:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

[§ 3...]

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

B. Uitlegging van de begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ zoals opgenomen in de wet van 24 februari 2017

3.4. Ondanks het onderscheid dat de wetgever maakt tussen beide categorieën van vreemdelingen, zoals omschreven in punt 3.2, stelt de Raad vast dat ten aanzien van deze beide categorieën dezelfde begrippen worden gehanteerd, zoals “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen”.

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) om deze begrippen nader te duiden. Uit deze voorbereidende werken bij de wet en uit de rechtspraak van het HvJ blijkt eveneens dat deze begrippen op dezelfde wijze geïnterpreteerd moeten worden ten aanzien van de beide, in punt 3.2. omschreven, categorieën van vreemdelingen (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001).

Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, *Byankov*).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over openbare orde en nationale veiligheid ontwikkeld in het kader van richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijke veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 VWEU of artikel 21 VWEU ontlenu (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14 alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

Ook sommige richtlijnen inzake asiel, legale migratie en terugkeer bevatten bepalingen inzake openbare orde en nationale veiligheid. Uit de rechtspraak blijkt dat ook ten aanzien van deze richtlijnen het HvJ een analoge uitlegging hanteert van de begrippen die verband houden met openbare orde en nationale veiligheid (zie bv. HvJ 11 juni 2015, C-554/13, *Zh. en O.*; HvJ 24 juni 2015, C-373/13, *H.T.*).

De uitlegging van de begrippen 'openbare orde' en 'nationale veiligheid' blijft dus consistent doorheen de verschillende richtlijnen. Hoewel deze richtlijnen andere doelen nastreven en hoewel de lidstaten vrij blijven om de eisen van de openbare orde en de openbare veiligheid af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, meent het HvJ immers dat de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaaft (HvJ 24 juni 2013, C-373/13, *H.T.*, pt. 77; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 21).

3.5. In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip "openbare orde" hoe dan ook, naast de versterking van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip "openbare veiligheid" betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige versterking van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, *Rendon Marin*, pt. 83).

Verder moeten "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" worden onderscheiden van gewone "redenen van openbare orde of nationale veiligheid" en "dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid". "Ernstige redenen" vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijker graad van ernst moeten vertonen dan de gewone "redenen" terwijl "dwingende redenen" vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip "ernstige redenen" breder is dan het begrip "dwingende redenen" (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 19).

3.6. Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het HvJ al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn.

Gelet op deze rechtspraak concludeert het HvJ dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip 'openbare orde' valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 54).

Daarnaast heeft het HvJ geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip ‘nationale veiligheid’ kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het HvJ heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het HvJ derhalve dat de “*de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip „ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt*” (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 56).

3.7. De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen. (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28)

Het komt de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, *CS*, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt “*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 *Bouchereau*, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, §63).

3.8. In de artikelen 27, tweede lid en 28, eerste lid van richtlijn 2004/38/EG zit een evenredigheidstoets vervat die inhoudt in dat er goede redenen voor de betrokken maatregel moeten zijn (noodzakelijkheid) en dat er een juist evenwicht moet worden gevonden tussen de maatregel en het doel en tussen de belangen van het individu en die van de betrokken staat (belangenafweging).

Artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in artikelen 43 en 44bis van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen *“in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”*.

Artikel 44bis, § 4 van de Vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk; zijn leeftijd; zijn gezondheidstoestand; zijn gezins- en economische situatie; zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 66).

De Raad stelt derhalve vast dat het HvJ de rechtspraak van het EHRM over artikel 8 van het EVRM, die hierna in punten 3.11 en 3.12 wordt toegelicht, in zijn eigen rechtspraak heeft geïntegreerd.

Bij een beëindiging van een verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet dus rekening worden gehouden met de grondrechten. Dit volgt niet enkel uit het gegeven dat artikel 8 van het EVRM als hogere norm primeert op de Vreemdelingenwet. Voormelde artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, bevatten eveneens een aantal waarborgen die moeten worden nageleefd wanneer de staatssecretaris overweegt een verblijfsrecht te beëindigen omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Deze waarborgen weerspiegelen de vereisten die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Een correcte toepassing van voormelde artikelen uit de Vreemdelingenwet, conform de rechtspraak van het HvJ, garandeert derhalve dat grondrechten in rekening worden gebracht.

Bovenstaande wordt ook bevestigd in de voorbereidende werken: *“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of veranderende behandeling.”* (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 18).

3.9. Deze uitlegging van de begrippen over openbare orde en nationale veiligheid door het HvJ, zoals hierboven weergegeven, bindt de Belgische rechter wanneer hij toepassing maakt van een nationale bepaling die een aanknopingspunt heeft met het Unierecht. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, immers rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het HvJ. De rechtspraak van het HvJ vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het HvJ krachtens de hem bij artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, pt. 21).

Wanneer de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, die via artikel 40ter, § 2 van dezelfde wet ook gelden voor familieleden van Belgen, worden toegepast in situaties waar er een aanknopingspunt is

met het Unierecht, moet dus rekening worden gehouden met de rechtspraak van het HvJ. Van een aanknopingspunt is sprake wanneer een situatie valt binnen de werkingssfeer van richtlijn 2004/38/EG of van de artikelen 20 en 21 van het VWEU. In het bijzonder betreffen zulke situaties:

- de Unieburgers bedoeld in artikel 40 van de Vreemdelingenwet (verblijfsrecht in het kader van richtlijn 2004/38/EG)
- de familieleden van Unieburgers bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet (afgeleid verblijfsrecht in het kader van richtlijn 2004/38/EG en artikel 21 VWEU)
- de familieleden van Belgen bedoeld in artikel 40ter, § 1 van de Vreemdelingenwet (afgeleid verblijfsrecht in het kader van artikel 21 VWEU)
- de ouders van minderjarige Belgen bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet (afgeleid verblijfsrecht in het kader van artikel 20 VWEU)

(*Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53-443, p.18, GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.1 tot B.59.8; *Parl.St. Kamer*, 2015-2016, nr. 54-1696, p.27-30).

3.10. Ook ten aanzien van de familieleden-derdelanders van een Belg bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, quod in casu, moet een Unierechtelijke interpretatie van de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet worden gehanteerd hoewel er in beginsel geen Unierechtelijk aanknopingspunt voorhanden is. De Raad van State heeft immers herhaaldelijk benadrukt dat een Unierechtelijke interpretatie van een nationale bepaling ook aan de orde is wanneer bepalingen van het Unierecht van toepassing zijn op grond van een nationale wettelijke regeling, waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (cfr. RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 10 november 2017, nr. 239.838).

Zoals uiteengezet in punt 3.2, wordt er – met het oog op meer coherente, efficiëntere en eenvoudiger rechtsregels – enkel een onderscheid gemaakt tussen twee categorieën van vreemdelingen, met name tussen onderdanen van derde landen enerzijds, en Unieburgers en met hen gelijkgestelde onderdanen van derde landen anderzijds.

De wetgever heeft in geen geval duidelijk aangegeven dat voor Unieburgers en de met hen gelijkgestelde derdelanders nog een bijkomend onderscheid moet worden gemaakt. In tegenstelling tot de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de wet van 24 februari 2017 niet dat er voor een verschillende aanpak werd gekozen voor wat betreft familieleden-derdelanders van een Belg bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Bovendien volgt uit de voorbereidende werken bij de wet en uit de rechtspraak van het HvJ dat de begrippen op dezelfde wijze moeten worden geïnterpreteerd ten aanzien van derdelanders als ten aanzien van Unieburgers en de met hen gelijkgestelde onderdanen van derde landen, daar “*de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaadt*” (HvJ 24 juni 2013, C-373/13, *H.T.*, pt. 77; Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer* 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 21).

Gelet op deze gegevens dient te worden gesteld dat de bepalingen inzake openbare orde en nationale veiligheid die in de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet worden gebruikt, ook ten aanzien van familieleden-derdelanders van een Belg, zoals bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, niet anders kunnen worden uitgelegd dan conform wat in de rechtspraak van het HvJ is uiteengezet. Dit geldt des te meer daar noch uit de wet, noch uit de voorbereidende werken blijkt welke invulling er anders aan kan worden gegeven.

De Raad herinnert er tevens aan dat een inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven, quod in casu, enkel is toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit). Het volstaat daarbij niet dat er een wettelijke basis is, deze dient ook te voldoen aan bepaalde kwaliteitseisen die gelden als uiting van het rechtszekerheidsbeginsel. De relevante wetgeving moet ‘toegankelijk’ zijn voor de betrokken vreemdeling en voldoende ‘voorzienbaar’. Regelgeving is ‘voorzienbaar’ indien de werkingssfeer en de normatieve inhoud ervan met voldoende precisie zijn geformuleerd om de gevolgen ervan met redelijke voorspelbaarheid te voorzien. De betrokken regelgeving moet, met andere woorden, voldoende duidelijke termen gebruiken om aan eenieder in toereikende mate te kennen te geven in welke omstandigheden en onder welke voorwaarden de nationale overheid is gemachtigd om maatregelen te treffen die zijn door het EVRM beschermde rechten raken (EHRM (GK) 12 juni 2014, nr. 56030/07, *Fernandez Martinez/Spanje*, §117; inzake openbare orde en nationale veiligheid zie in het bijzonder EHRM 24 april 2008, nr. 1365/07, *C.G. e.a./Bulgarije*, § 39-40).

Tegen deze achtergrond, oordeelt de Raad dat het aangewezen is om, in alle gevallen waar toepassing wordt gemaakt van de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet een analoge uitlegging te hanteren van de begrippen die verband houden openbare orde en nationale veiligheid en dit conform de rechtspraak van het HvJ. Hiermee wordt het door de wetgever vooropgestelde doel tot meer coherentie, efficiëntie en eenvoudigheid, zoals uiteengezet in de wetswijziging van 24 februari 2017, gehandhaafd en wordt tevens de voorzienbaarheid van de relevante artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet en dus de rechtszekerheid gegarandeerd.

C. Artikel 8 van het EVRM

3.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

3.12. In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);

(7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
(8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

(9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
(10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

3.13. De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner criterium, vermeld in punt 3.12, zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, §41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68).

Verder wijst de Raad erop dat de maatschappelijke impact en ernst van drugsmisdriven al herhaaldelijk werd benadrukt door het EHRM. Gelet op de verwoestende gevolgen van drugs op mensenlevens, toont het EHRM begrip voor het doortastend optreden van overheden tegen hen die actief bijdragen tot de verspreiding van deze plaag. Het EHRM beschouwt drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia/Frankrijk, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, Amrollahi/Denemarken, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, Benhebba/Frankrijk, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 66).

3.14. Specifiek wat betreft het negende Boultif/Üner criterium, vermeld in punt 3.12, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin, enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen

ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

3.15. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Ünere/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

B. Individuele beoordeling

3.16. Het kernbetoog van verzoeker is dat in casu moet worden voldaan aan het “*strengere begrip van een ernstige reden van openbare orde en nationale veiligheid*”. Hij betoogt dat “*druggerelateerde criminaliteit onder de noemer van ‘ernstige reden van openbare orde’ kan vallen*” maar dit niet automatisch zo is en dat er moet worden verwezen naar de specifieke omstandigheden van het geval. Hij poneert in wezen dat er geen afdoende motivering is gelet op de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet. Verder stelt verzoeker dat geen rekening is gehouden met de invloed van de procedure voor de strafuitvoeringsrechtbank (hierna: SURB) en de voorwaarden die moeten worden vervuld om een strafuitvoeringsmodaliteit te krijgen, terwijl deze voorwaarden er net op gericht zijn om een schending van de openbare orde te voorkomen en hem te resocialiseren. Verzoeker meent tevens dat de bestreden beslissing in geen geval zorgvuldig en proportioneel is in het licht van artikel 8 van het EVRM, wat hij tracht aan te tonen met een concrete toelichting van de zogenaamde Boultif-criteria. De bestreden beslissing maakt, volgens hem, een niet geoorloofde inmenging uit op zijn recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Ten slotte meent hij dat het kennelijk onevenredig om te besluiten tot een beëindiging van zijn verblijf. Hij verwijst in het bijzonder naar zijn gedrag sinds zijn veroordeling en zijn resocialisatie en naar de mogelijkheid die door het toezicht van de SURB wordt geboden om minder ingrijpende maatregelen te nemen die het potentieel gevaar voor de openbare orde uitsluiten. Hij benadrukt ook het belang dat moet worden gehecht aan zijn gezins- en privéleven en het hoger belang van zijn kinderen.

3.17. De Raad stelt vast dat in wat als een eerste onderdeel van de bestreden beslissing kan worden beschouwd de staatssecretaris een feitelijk overzicht geeft van verzoekers verblijfs geschiedenis in België, zijn strafrechtelijke antecedenten en de ontwikkeling van zijn gezinssituatie in het Rijk.

3.18. In wat als een tweede onderdeel van de bestreden beslissing kan worden gezien, licht de staatssecretaris toe dat verzoeker op 10 april 2017 op de hoogte werd gesteld van het gegeven dat zijn verblijfs situatie zou worden onderzocht en dat de mogelijkheid bestond dat zijn verblijfsrecht zou worden beëindigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. In het kader van dit verblijfs onderzoek werd verzoeker, conform artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet in de mogelijkheid gesteld om een vragenlijst in te vullen en eventuele argumenten en bewijsstukken voor het eventuele behoud van het verblijfsrecht voor te leggen. In dit tweede onderdeel somt de staatssecretaris de documenten op die op 8 mei 2017 werden voorgelegd en geeft hij een samenvatting van wat verzoeker heeft meegedeeld.

3.19.1. Uit het gegeven dat de bestreden beslissing als juridische grondslag artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet vermeldt, volgt dat de staatssecretaris verzoeker beschouwt als een familielid van een Unieburger c.q. Belg die over een duurzaam verblijf beschikt. Verzoeker geniet derhalve van een verhoogde verblijfsbescherming. De staatssecretaris kan, overeenkomstig artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, een duurzaam verblijfsrecht immers enkel beëindigen indien er “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” aanwezig zijn.

Uit wat kan worden aanzien als een derde onderdeel van de bestreden beslissing blijkt dat de staatssecretaris is nagegaan of er zulke “*ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid*” voorhanden zijn.

3.19.2. In casu verwijst de staatssecretaris eerst naar het feit dat verzoeker meermaals correctioneel werd veroordeeld, zoals in het eerste onderdeel van de bestreden beslissing uitvoerig wordt toegelicht (zie ook punt 1 “Nuttige feiten”). Deze vaststellingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier en worden niet betwist.

De staatssecretaris stipt vervolgens aan dat verzoeker tot driemaal toe werd veroordeeld wegens inbreuken op de drugswetgeving, met name in 2005, 2011 en 2016. Uit deze vonnissen blijkt dat verzoeker zich bij herhaling heeft ingelaten met drugshandel en dat de laatste veroordeling betrekking heeft op drugshandel in vereniging. De staatssecretaris benadrukt hierbij, met verwijzing naar de rechtspraak van het HvJ zoals toegelicht in punt 3.6, dat de “*bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit (...) onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” [valt]*”.

Verzoeker gaat er van uit dat “*gelet op de inbreuken die weerhouden worden (...) er alvast geen sprake [zal] zijn van nationale veiligheid*”. Zijn betoog is evenwel niet dienstig. Ten eerste verwijst de bestreden beslissing naar “*ernstige redenen van openbare orde*”, zoals vermeld in artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, en betwist verzoeker niet dat druggerelateerde criminaliteit daaronder kan vallen. Verder herinnert de Raad eraan dat georganiseerde drugshandel wel onder het begrip ‘nationale veiligheid’ kan vallen, zoals vermeld in punt 3.6.

Waar verzoeker verder stelt dat door de “*kleine toevoeging*” van “*zware criminaliteit*” de deur wordt opengezet voor een zeer ruime toepassing van sommige bepalingen van de Vreemdelingenwet, bekritiseert hij in wezen de proportionaliteit dan wel opportuniteit van de wetswijziging van 24 februari 2017. Deze wetskritiek valt buiten de beoordelingsbevoegdheid van de Raad. Bovendien blijkt uit punt 3.2 dat deze wetswijziging een ruimer doel beoogt dan enkel terrorismebestrijding.

3.19.3. Zoals reeds toegelicht in punt 3.7, volstaat de loutere vaststelling dat de door verzoeker gepleegde strafbare feiten vallen onder “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” niet om de bestreden beslissing te nemen. Een toepassing van artikelen 44bis, § 2 en 45, § 2 van de Vreemdelingenwet vereist een individueel onderzoek en een afweging van de relevante gegevens in het voorliggende geval. Er moet op kenbare wijze worden beoordeeld of het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt ter bescherming van de openbare orde. Uit de beslissing tot beëindiging van verblijf moet dit onderzoek naar en de afweging van alle specifieke omstandigheden van het geval blijken (cfr. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; cfr. ABRvS (NL) 30 december 2015, ECLI:NL:RVS:2015:4075)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de staatssecretaris in hoofdzaak bijzonder zwaar aan de gepleegde drugsfeiten tilt. Hij citeert hierbij uit de twee laatste correctionele vonnissen van 2011 en 2016.

Zoals reeds vermeld werd verzoeker, bij vonnis van 6 juli 2011 van de correctionele rechtbank te Mechelen, veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van vijftien maanden wegens bezit van en handel in cocaïne. De staatssecretaris citeert uit dit vonnis waar, in het kader van de straftoemeting, het gedrag van verzoeker, rekening houdend “*met de ernst van de weerhouden feiten, met de persoonlijkheid en de strafrechtelijke voorgaanden van beklaagde en met de grootte van zijn handel*” als volgt werd beoordeeld: “*Ten aanzien van de beklaagde geldt dat deze feiten bijzonder laakbaar zijn en getuigen van een gebrek aan normbesef en aan respect, uit zucht naar gemakkelijk geldgewin, voor de fysieke en psychische gezondheid van de personen die gebruiker zijn van de verdovende middelen en psychotrope stoffen die beklaagde verhandelde. Tevens wordt rekening gehouden met de omvang van de illegale praktijken van beklaagde en met het element dat beklaagde tijdens zijn illegale handel dan ook nog stempelgeld genoot.*”

De staatssecretaris verwijst ook naar het vonnis van 18 mei 2016 en stelt vast dat de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld “*bijzonder ernstig*” zijn. Verzoeker werd namelijk door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van vier jaar in staat van bijzondere herhaling daar hij zich schuldig heeft gemaakt aan de invoer en het bezit van en handel in cocaïne in ongekende hoeveelheden en dit in het kader van een vereniging. In het vonnis kan worden gelezen dat het systematisch en georganiseerd karakter van een samenwerkingsverband tussen diverse personen, waaronder verzoeker, om vanuit Nederland aanzienlijke hoeveelheden cocaïne in België in te voeren en vervolgens door te verkopen aan onderdealers en gebruikers in de regio van Mechelen, bewezen werd geacht. In casu blijkt dan ook dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan “*georganiseerde drugshandel*”. De staatssecretaris citeert uit dit vonnis waar, in het kader van de straftoemeting, het gedrag van verzoeker en de medebeklaagden, rekening houdend “*met de ernst van feiten*”, als volgt werd beoordeeld: “*De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen in hoofde van de beklaagden van een bedenkelijke mentaliteit en van een ernstig gebrek aan normbesef. Het lijdt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dat geldt des te meer voor een harddrug met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne. De handel in cocaïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. De daders hebben, al dan niet in het kader van een vereniging van misdadigers, gehandeld vanuit een kortzichtig financieel eigenbelang. Zij hebben de voorkeur gegeven aan snel geldgewin boven de gezondheid en de veiligheid van anderen. Rekening houdend met al deze elementen en met het grootschalig karakter van de handel in cocaïne waaraan de beklaagden schuldig bevonden worden, is een strenge bestraffing gerechtvaardigd.*”

Verzoeker betwist niet dat deze laatste strafbare feiten bijzonder ernstig zijn maar werpt op dat de staatssecretaris enkel ingaat op de algemene motivering inzake straftoemeting die voor alle beklaagden in het vonnis van 2016 werd voorzien en niet op een individuele motivering die specifiek op hem betrekking heeft. Uit de bestreden beslissing blijkt echter zeer duidelijk dat de staatssecretaris de elementen die werden vermeld in de korte individuele motivering inzake straftoemeting in het vonnis van 2016, met name de eerdere correctionele veroordelingen in 2005 en 2011 en het feit dat hij zich in staat van bijzondere herhaling bevond, op onmiskenbare wijze mee in overweging heeft genomen bij de beoordeling van verzoekers persoonlijke gedrag. Verzoekers betoog mist derhalve in wezen feitelijke grondslag.

Uit wat vooraf gaat blijkt derhalve dat de staatssecretaris, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wel degelijk een kenbare beoordeling heeft gemaakt van het persoonlijk gedrag van verzoeker. Met verwijzing naar wat werd gesteld in de vonnissen 2011 en 2016 omtrent het persoonlijk gedrag van verzoeker, gaat de staatssecretaris concreet in op de specifieke omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid. Deze betreffen in het bijzonder de aard, omvang en ernst van de concreet gepleegde strafbare feiten, het herhaalde karakter ervan en de veroorzaakte schade. Door te onderzoeken wat in essentie de mate van gevaar is voor de samenleving dat voortvloeit uit het criminele gedrag van verzoeker en wat de eventuele gevolgen zijn van een dergelijk gedrag voor de openbare orde, heeft de staatssecretaris conform de rechtspraak van het HvJ gehandeld, zoals toegelicht in punt 3.7, en ook meteen een toetsing gedaan van het eerste Boultif/Üner criterium, zoals vermeld in punt 3.12.

Uit deze beoordeling komt voornamelijk het grootschalig en georganiseerd karakter van de drugshandel waarbij verzoeker was betrokken, het herhaald karakter van de strafbare drugsfeiten die hij pleegde alsook zijn zucht naar gemakkelijk geldgewin en zijn kortzichtig financieel eigenbelang dat primeert boven de gezondheid en veiligheid van anderen, naar boven. De staatssecretaris weerhoudt dan ook terecht, na onderzoek van de gedragingen van verzoeker, dat de “*strafbare feiten in verband met verdovende middelen [...] ernstig [zijn]*”, dat verzoeker “*zich bereid [heeft] getoond om uit financiële overwegingen deel te nemen aan de illegale handel in verdovende middelen*” en dat “*[d]e door deze handel veroorzaakte problemen voor drugsverslaafden en voor de samenleving [verzoeker] in het algemeen [...] onverschillig [lieten]*”.

De Raad acht het, in het licht van de specifieke omstandigheden van het voorliggend geval, verder niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris in casu oordeelt dat deze omstandigheden een belangrijkere graad van ernst vertonen dan gewone “*redenen*”, minstens toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat zich een andersluidende beoordeling opdringt. Derhalve blijkt niet dat de staatssecretaris ten onrechte heeft vastgesteld dat er in casu sprake is van “*ernstige redenen*”, zoals omschreven in punt 3.6.

3.19.4. De staatssecretaris gaat vervolgens na of het persoonlijk gedrag van verzoeker naast een voldoende ernstige en werkelijke bedreiging, ook nog steeds een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

Zoals verzoeker terecht aanvoert, dienen hiervoor alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking te worden genomen. Zulke algehele beoordeling houdt in dat de staatssecretaris, desgevallend, ook rekening houdt met elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering (HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 65).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de inschatting dat er *“een hoge mate van waarschijnlijkheid”* is dat verzoeker opnieuw dergelijke strafbare feiten zal begaan, is gebaseerd op de afweging van een aantal objectieve elementen.

- 1) Eerst heeft de staatssecretaris de beslissing tot toekenning van penitentiair verlof en de verlening van uitgaansvergunningen in zijn beoordeling betrokken. Hij motiveert daarover dat, enerzijds, *“Uit de ‘Beslissing Directe Detentiebeheer toekenning penitentiair verlof’ blijkt dat er volgens de PSD en de directie geen aanwijzingen zouden zijn dat u tijdens de beperkte tijdsduur van een penitentiair verlof nieuwe strafbare feiten zou plegen”*, en anderzijds, *“op lange termijn echter [...] het risico op recidive gemiddeld [wordt] ingeschat op basis van risicotaxatie.”*

De Raad stelt vast dat deze vaststellingen steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Nu uit deze stukken blijkt dat het recidiverisico op lange termijn als gemiddeld wordt ingeschat, is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat het gegeven dat verzoeker *“reeds enkele uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen zijn verlopen”* *“niets af[doet] aan het feit dat recidive niet uit te sluiten valt”*.

- 2) De staatssecretaris benadrukt vervolgens dat dit oordeel *“te meer”* geldt *“daar blijkt dat [verzoeker] reeds meermaals veroordeeld werd tot correctionele straffen, waaronder driemaal wegens inbreuken op de drugwetgeving.”*

De vaststelling dat verzoeker meermaals strafbare feiten pleegde staat niet ter discussie. Zoals verzoeker zelf aanhaalt, is hij in een tijdsspanne van dertien jaar reeds vijf keer correctioneel veroordeeld waarvan drie maal voor drugsmisdriven. De meest recente strafbare feiten werden bovendien gepleegd in de periode tussen 19 januari 2015 en 9 juni 2015 en verzoeker erkent zelf in het verzoekschrift dat dit nog niet lang geleden is.

- 3) De staatssecretaris geeft verder aan dat verzoeker na zijn veroordeling op 6 juli 2011 de kans kreeg om voortaan op het rechte pad te blijven maar dat hij ervoor koos om dit niet te doen.

Zoals eerder uiteengezet, pleegde verzoeker na zijn veroordeling op 6 juli 2011 wegens drugsfeiten wederom strafbare drugsfeiten waarvoor hij op 18 mei 2016 werd veroordeeld in staat van bijzondere herhaling, zoals bedoeld in artikel 5 van de wet van 24 februari 1921 betreffende het verhandelen van giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, psychotrope stoffen, ontsmettingsstoffen en antiseptica en van de stoffen die kunnen gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen (hierna: Drugswet). Volgens dit artikel is er sprake van herhaling wanneer binnen vijf jaar na een veroordeling wegens overtreding van de Drugswet, nieuwe overtredingen op deze wet worden gepleegd.

Door te benadrukken dat verzoeker ondanks een eerdere veroordeling er niet voor heeft gekozen om op het rechte pad te blijven, betreft de staatssecretaris het gerechtelijk verleden van verzoeker in zijn beoordeling van het actuele recidiverisico. Het is niet kennelijk onredelijk om uit het feit dat eerdere veroordelingen een vreemdeling niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico bestaat. In dit geval vormt de veroordeling van 18 mei 2016 in staat van bijzondere herhaling daarenboven reeds een sterke indicatie voor een potentiële toekomstige bedreiging.

- 4) Uit de verdere motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de staatssecretaris ten slotte inspeelt op een mogelijke invrijheidstelling en een eventuele tewerkstelling. Hij benadrukt dat *“zelfs indien [verzoeker] na [zijn] in vrijheidsstelling onmiddellijk werk zou hebben”*, verzoeker financieel verantwoordelijk zal zijn voor een gezin van (binnenkort) zeven personen. Dit is *“een financiële*

verantwoordelijkheid [...] [die] niet te onderschatten [valt]. Hierbij stelt de staatssecretaris vast dat *“gemakkelijk geldgewin een belangrijk motief”* was voor verzoeker om de strafbare feiten te plegen en dat zoals uit het vonnis van 6 juli 2011 blijkt, verzoeker *“in het verleden blijkbaar geen genoegen met het stempelgeld dat [hij] kreeg.”*

Verzoeker brengt hier niets tegen in.

Gelet op het bovenstaande blijkt duidelijk dat de staatssecretaris de dienstige stukken aangaande verzoekers gedrag tijdens zijn detentie zoals deze voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in aanmerking heeft genomen.

Er blijkt niet dat in de gemaakte afweging gegevens, die in casu relevant zijn, werden miskend of dat er sprake is van een incorrecte feitenvinding. Uit het geheel van de motieven blijkt afdoende dat de staatssecretaris rekening heeft gehouden met verzoekers gedrag tijdens zijn detentie, in het bijzonder met de afgifte van uitgaansvergunningen, alsook met een mogelijke tewerkstelling na invrijheidstelling. Hij heeft derhalve conform de rechtspraak van het HvJ gehandeld, zoals toegelicht in punt 3.7, en gevolg gegeven aan het derde Boultif/Üner criterium, vermeld in punt 3.12 en verder toegelicht in punt 3.13.

Er komt uit deze motieven tevens duidelijk naar voor waarom voor de staatssecretaris de verleende uitgaansvergunningen en een mogelijke tewerkstelling na invrijheidstelling geen voldoende garantie zijn dat verzoeker geen strafbare feiten meer zal plegen. De staatssecretaris weegt deze elementen immers af tegen volgende elementen: de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten; hun ‘herhalend karakter’; de frequentie van de veroordelingen; het gegeven dat het risico op recidive door de gevangenisadministratie als gemiddeld wordt ingeschat; de eerdere recidive en dus het gegeven dat verzoeker in het verleden er niet voor heeft gekozen om op het rechte pad te blijven; zijn nakende financiële verantwoordelijkheid voor een gezin van zeven personen; het gegeven dat gemakkelijk geldgewin een belangrijk motief was om misdrijven te plegen en het gegeven dat hij in verleden geen genoegen nam met de legale inkomsten waarover hij kon beschikken. Hij verbindt aan deze afweging ook de vaststelling: *“Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.”*

De inschatting van de staatssecretaris dat er een risico is op herhaling van strafbare feiten wordt verder in de bestreden beslissing versterkt door de bijkomende vaststelling dat verzoeker ook tijdens zijn periodes van tewerkstelling misdrijven heeft gepleegd, wat niet wordt betwist. De staatssecretaris motiveert daarover als volgt: *“U legt documenten voor die bewijzen dat u op 19.10.2001 een dag interim werk verrichte, dat u van 12.11.2004 tot 30.04.2008 als werknemer ingeschreven stond (tijdens deze tewerkstelling was u gedetineerd van 18.08.2005 tot 01.12.2005) en dat u van 01.05.2008 tot 30.09.2009 werkzaam was als zelfstandige. Daarnaast brengt u bewijzen aan van de VDAB en SBS Skill Builders waaruit blijkt dat zij u zullen begeleiden in uw zoektocht naar werk. We wijzen er hier op dat u ook feiten pleegde tijdens uw werkzame periodes, een job is dan ook geen garantie voor het niet plegen van feiten. U hebt reeds eerder de voorkeur gegeven aan gemakkelijk geldgewin ten koste van andermans gezondheid en met enorme maatschappelijke kosten voor de Belgische samenleving tot gevolg. Er blijkt aldus niet dat de professionele begeleiding in de zoektocht naar werk zich vermag te verzetten tegen het intrekken van uw verblijfsrecht.”*

Tegen de achtergrond van deze gegevens, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris minder gewicht geeft aan de gedragingen van verzoeker na het laatste gepleegde strafbare feit, met name zijn positief detentieverloop, de uitgaansvergunningen alsook een mogelijke tewerkstelling na zijn invrijheidstelling. Evenmin acht de Raad het kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris oordeelt dat uit de detentie en de enkele toegekende uitgaansvergunningen nog niet is kunnen blijken dat het gevaar voor recidive is geweken (cf. ABRvS (NL) 9 januari 2017, ECLI:NL:RVS:2017:12).

Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift nog voor dat het de eerste keer is dat hij tot een gevangenisstraf van meer dan drie jaar werd veroordeeld, dat hij al twee jaar in de gevangenis verblijft en dat de lange hechtenis en het gemis van zijn kinderen en van zijn vrouw hem hebben doen inzien dat hij zich moest bewijzen ten aanzien van de SURB en de maatschappij en dat zijn spijt reëel is. Hij stelt ook te beseffen dat hij zijn gezin in de steek heeft gelaten.

De Raad herhaalt in dit verband de vaststellingen die de staatssecretaris heeft meegenomen in zijn afweging, met name:

- de aard en ernst en herhaald karakter van de gepleegde feiten;
- het gegeven dat verzoeker na zijn veroordeling op 6 juli 2011 de kans kreeg om voortaan op het rechte pad te blijven maar dat verzoeker ervoor koos om dit niet te doen.

Tevens moet worden geduid dat de inschatting van de staatssecretaris dat er een risico is op herhaling van strafbare feiten wordt versterkt door de bijkomende vaststelling dat de aanwezigheid van zijn minderjarige kinderen en een echtgenote verzoeker er niet van heeft weerhouden herhaaldelijk strafbare feiten te plegen. In die zin motiveert de staatssecretaris: *“Het feit dat u minderjarige kinderen en een echtgenote had in België, heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen en meerdere correctionele veroordelingen op te lopen. De feiten waarvoor u op 06.07.2011 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden, werden gepleegd tussen 16.08.2010 en 17.04.2011, op dat moment was u gehuwd en had u reeds 2 kinderen. De feiten waarvoor u op 18.05.2016 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 jaar, werden gepleegd tussen 19.01.2016 en 09.08.2015, op dat moment had u al 3 kinderen en was uw echtgenote zwanger van jullie 4e kind. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw echtgenote en uw kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden.”*

Dat verzoeker na zijn veroordeling in 2011 reeds vader was van twee kinderen heeft hem dus niet belet om na zijn veroordeling en enkele maanden hechtenis wederom strafbare feiten te plegen, in bijzondere staat van herhaling en ernstiger van aard, d.i. *“bijzonder ernstig van aard”*, met name georganiseerde drugshandel. De Raad acht het daarom niet kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris minder waarde toekent aan de aanwezigheid van verzoekers minderjarige kinderen en echtgenote bij de beoordeling van de vraag of verzoeker een neiging vertoont om crimineel gedrag vol te houden of te herhalen. Verzoekers betoog dat *“het versterken van de familiale banden” “het belangrijkste middel”* is om hem *“te resocialiseren” “zodat er steeds een opvangnetwerk is”*, geeft gezien bovenstaande overwegingen geen aanleiding tot een ander besluit.

Dat de staatssecretaris, na afweging van de voormelde gegevens, concludeert dat er een *“hoge mate van waarschijnlijkheid”* is inzake een herhaling van strafbare feiten en dat hij een *“concreet recidivegevaar”* vaststelt terwijl in de *“Beslissing Directe Detentiebeheer toekenning penitentiair verlof”* van 24 januari 2017 het recidiverisico eerder als *“gemiddeld”* werd gekwalificeerd, doet geen afbreuk aan het gegeven dat uit beide beoordelingen volgt dat het risico op een herhaling van strafbare feiten als reëel of werkelijk wordt ingeschat. Nergens blijkt dat het recidivegevaar slechts als een vage mogelijkheid wordt beschouwd en evenmin dat het als laag of verwaarloosbaar wordt aanzien. Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde vast te stellen.

Gelet op het hierboven gestelde, oordeelt de Raad dat het geheel van deze motieven maakt dat de staatssecretaris zich op het moment van de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat verzoeker onverminderd een gevaar voor de openbare orde vormt, en derhalve redelijkerwijze kon besluiten dat *“[i]ngevolge de ernst van de [...] gepleegde feiten en hun herhalend karakter [...] u momenteel een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde.”*

3.19.5. In zoverre verzoeker beweert dat de staatssecretaris wist dat er spoedig een beslissing zou volgen van de SURB aangaande het elektronisch toezicht, stelt de Raad vast dat verzoeker deze bewering niet op enige wijze staft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de staatssecretaris op de hoogte was van een bestaande formele aanvraag tot elektronisch toezicht bij de SURB. Het bestaan van een dergelijke aanvraag kan ook niet worden afgeleid uit de *“maatschappelijke enquête met het oog op het penitentiaire verlof/het elektronisch toezicht/de voorwaardelijke invrijheidstelling”* van 22 december 2016 die door verzoeker werd voorgelegd in het kader van zijn uitoefening van het hoorrecht.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker heden een *“standaardverslag met het oog op elektronisch toezicht”* van 30 maart 2017 toe. Dit stuk bevindt zich niet in het administratief dossier en er blijkt niet dat verzoeker dit stuk ter kennis heeft gebracht van de staatssecretaris hoewel hij daartoe de mogelijkheid had binnen de uitoefening van zijn hoorrecht. Verzoeker werd immers een uitstel verleend tot 9 mei 2017 om de vragenlijst en bijkomende documenten in te dienen. Verder voegt verzoeker het vonnis van de SURB van 9 juni 2017 toe. Ook dit vonnis bevindt zich niet in het administratief dossier. Uit dit vonnis blijkt dat de SURB op deze datum, dit is net voor de bestreden beslissing van 14 juni 2017, zowel zitting heeft gehouden als uitspraak heeft gedaan waarbij elektronisch toezicht werd toegekend. Er is evenwel geen enkel element in het administratief dossier dat aannemelijk maakt dat de staatssecretaris op enig wijze

kennis had of kennis had moeten hebben van een lopende aanvraag om elektronisch toezicht, van de zitting van de SURB op 9 juni 2017 of van de uitkomst ervan. Integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat het bestuur pas kennis kreeg van het feit dat verzoeker onder elektronisch toezicht werd geplaatst toen het op 15 juni 2017 de bestreden beslissing wenste te betekenen en door de gevangenis hiervan werd ingelicht.

Waar verzoeker voorhoudt dat de staatssecretaris “*de nodige documenten had moeten opvragen uit het dossier van de SURB en minstens het vonnis van de SURB [had] moeten afwachten waarin het potentieel gevaar voor de maatschappij werd onderzocht*”, volstaat de vaststelling dat uit het administratief dossier niet kan worden afgeleid dat de staatssecretaris op de hoogte was van enige formele aanvraag tot elektronisch toezicht. Het kwam verzoeker eveneens toe zorgvuldig te handelen in het licht van zijn hoorrecht en elke wijziging in zijn situatie zo spoedig mogelijk aan de staatssecretaris te melden. De staatssecretaris kan dan ook niet worden verweten dat hij deze documenten niet heeft opgevraagd, dat hij het vonnis van de SURB niet heeft afgewacht of dat hij geen rekening heeft gehouden met de invloed van de procedure voor de SURB en van de voorwaarden waaraan hij ingevolge de beslissing van de SURB dient te voldoen.

De Raad benadrukt ook dat de SURB geen uitspraak mag doen over het verblijfsrechtelijk statuut van verzoeker in het Rijk. Dit is het prerogatief van de staatssecretaris. De SURB spreekt zich enkel uit over de vraag of aan iemand die veroordeeld is tot een gevangenisstraf al dan niet een strafuitvoeringsmodaliteit kan worden toegekend. Zoals reeds vermeld, is de staatssecretaris in het kader van de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet geheel bevoegd om in het kader van een eigen individueel onderzoek na te gaan of het persoonlijk gedrag van een vreemdeling een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Wanneer hij deze bevoegdheid uitoefent in het kader van de Vreemdelingenwet, beschikt de staatssecretaris over een eigen vrije appreciatiebevoegdheid. Er blijkt nergens uit dat de staatssecretaris daarbij volledig gebonden is door de beoordeling die de SURB maakt binnen een individueel strafuitvoeringstraject, noch blijkt dat hij verplicht is om advies te vragen aan experts inzake strafuitvoering. Nergens in de Vreemdelingenwet is bepaald dat een vonnis van een SURB voorrang dient te krijgen op de toepassing van de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet indien de Staatssecretaris vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden van deze artikelen is voldaan. Het staat de staatssecretaris derhalve vrij om op onderbouwde, redelijke en gemotiveerde wijze een ander standpunt in te nemen dan de SURB wanneer hij in het kader van het verblijfsrechtelijke contentieux dient te beoordelen of de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om crimineel gedrag vol te houden of te herhalen.

Verzoeker geeft aan dat “*de SURB [hem] bij zijn eerste verzoek onmiddellijk een kans heeft gegeven na een doorgedreven analyse*” waarbij inmiddels elektronisch toezicht werd verleend in aanloop naar voorwaardelijke invrijheidsstelling en dat een “*deugdelijk reclasseringsplan*” werd uitgewerkt. De Raad merkt evenwel op dat het elektronische toezicht en het reclasseringsplan, net zoals de verleende uitgaansvergunningen, louter gerelateerd zijn aan verzoekers detentie en zijn individueel strafuitvoeringstraject (cf. ABRvS (NL) 18 mei 2017, ECLI:NL:RVS:2017:1328). De Raad wijst er verder op dat het elektronisch toezicht enkel een manier is om een gevangenisstraf uit te voeren buiten de gevangenis. Uit het doorlopen van een individueel strafuitvoeringstraject en het uitwerken van een reclasseringsplan kan dan ook niet zonder meer blijken dat het gevaar voor recidive geweken is. Bovendien volgt uit de bestreden beslissing dat aan het vonnis van de SURB en het reclasseringsplan niet de waarde kan worden gehecht die verzoeker daaraan gehecht wil zien. De staatssecretaris heeft immers reeds heeft ingespeeld op een mogelijke tewerkstelling na invrijheidsstelling. Daarbij heeft hij gesteld dat “*zelfs indien [verzoeker] na [zijn] invrijheidsstelling onmiddellijk werk zou hebben*”, verzoeker financieel verantwoordelijk zal zijn voor een gezin van (binnenkort) 7 personen. Dit is “*een financiële verantwoordelijkheid (...) [die] niet te onderschatten [valt]*”, terwijl “*gemakkelijk geldgewin een belangrijk motief*” was voor verzoeker om de strafbare feiten te plegen.

3.20. Uit het voorgaande blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing het resultaat zijn van een individueel onderzoek waarbij de staatssecretaris alle objectieve en relevante gegevens alsook specifieke omstandigheden, zoals zij blijken uit het administratief dossier, in acht heeft genomen. In de bestreden beslissing wordt op deugdelijke en omstandige wijze toegelicht waarom uit het persoonlijk gedrag van verzoeker kan worden afgeleid dat hij een voldoende ernstige, werkelijke en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De staatssecretaris licht daarbij voldoende toe dat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat deze bedreiging ter bescherming van de openbare orde de bestreden beslissing rechtvaardigt (noodzakelijkheid). Gelet op wat wordt besproken in punten 3.19.2 tot en met 3.19.4 maakt verzoeker niet aannemelijk dat er in zijn geval “*minder ingrijpende maatregelen*

mogelijk zijn om een ernstig gevaar voor de openbare orde uit te sluiten” noch maakt verzoeker aannemelijk dat de in casu genomen maatregel, dit is de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf, niet in verhouding staat met het beoogde doel, dit is de bescherming van de openbare orde.

3.21.1. Het wordt in casu niet betwist dat verzoeker, naast een privéleven, ook een gezinsleven heeft met zijn vrouw en kinderen in België en dat de beëindiging van zijn verblijfsrecht een inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op een privé- en gezinsleven (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci/ Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 47). Deze inmenging dient door de Raad te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zoals uiteengezet in punt 3.11.

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten (zie punten 3.2 en 3.18.2 in fine). De inmenging in het gezinsleven van de verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Zoals uiteengezet in punten 3.11 en 3.12 vereist dit dat de staatssecretaris een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoeker en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De Raad stelt vast dat in wat als een vierde en vijfde onderdeel van de bestreden beslissing kan worden beschouwd, de staatssecretaris overgaat tot zulke belangenafweging.

3.21.2. In de bestreden beslissing kan alzo worden gelezen dat de gezinssituatie van verzoeker in de beoordeling wordt betrokken waarbij wordt vastgesteld: *“U bent op 04.04.2006 te Al Hoceima (Marokko) in het huwelijk getreden met de Marokkaanse [A.I.]. Zij verblijft sinds 03.11.2006 in België en is momenteel in het bezit van een B-kaart. Uit dit huwelijk werden 4 kinderen geboren: [E.M.I.], [E.M.O.], [E.M.A.] en [E.M.M.]. Mevrouw is momenteel zwanger van jullie vijfde kind, de vermoedelijke bevallingsdatum is 27.12.2017. Uw kinderen en uw echtgenote bezoeken u op zeer regelmatige basis in de gevangenis.”*

Het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig wordt geacht in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet in vraag gesteld.

De staatssecretaris merkt verder op dat uit het administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van het gezinsleven in het land van herkomst verhinderen, wat door verzoeker niet wordt betwist.

3.21.3. Wat betreft verzoekers echtgenote, onderzoekt de staatssecretaris vervolgens in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die zij zal ondervinden indien zij verzoeker zou volgen naar het land van herkomst, in casu Marokko.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing verliest de staatssecretaris niet uit het oog dat verzoekers echtgenote, na haar huwelijk met verzoeker in 2006, toen zij al zevenentwintig jaar oud was, naar België kwam, dat zij inmiddels elf jaar in België woont en dat er nog steeds sprake is van een relatie tussen de echtelieden. Integendeel, hij betreft de nationaliteit van de echtgenote, de duur van haar verblijf in België alsook haar banden met België bij zijn beoordeling. Aangezien zij het grootste deel van haar leven in Marokko heeft gewoond, meent de staatssecretaris dat zij *“in redelijkheid [kan] worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met Marokko te hebben”*.

Hoewel wordt aangenomen dat verzoekers echtgenote ook banden met België heeft opgebouwd tijdens haar legaal verblijf alhier, stelt de staatssecretaris tevens vast dat zij momenteel OCMW-steun geniet en nog nooit officieel heeft gewerkt in België. De staatssecretaris besluit hieruit dat er geen sprake is van moeilijkheden gelieerd aan een eventuele tewerkstelling. Verder heeft de staatssecretaris meegewogen dat contacten met eventuele familie en vrienden die verzoekers echtgenote in België heeft ook op een

andere manier kunnen worden onderhouden door korte bezoeken of door het gebruik van de moderne communicatiemiddelen.

Uit bovenstaande blijkt dat de staatssecretaris gevolg heeft gegeven aan het vierde, het vijfde, het zesde en het achtste Boultif/Üner criterium, zoals toegelicht in punt 3.12. Hij is op basis daarvan nagegaan of er belemmeringen zijn voor verzoekers echtgenote die een terugkeer naar Marokko bemoeilijken. Verzoeker maakt geen gewag van relevante elementen die over het hoofd zouden zijn gezien. Verzoeker toont ook niet aan dat de staatssecretaris ten onrechte belang heeft gehecht aan het feit dat zijn echtgenote het grootste deel van haar leven in haar land van herkomst, Marokko, heeft gewoond en zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat zij in staat moet worden geacht zich in Marokko te kunnen handhaven. Verzoeker geeft immers zelf toe dat *“zij zelf zich misschien nog terug zou kunnen aanpassen in het land van herkomst”*. Verder betwist verzoeker niet dat zijn echtgenote door korte bezoeken of het aanwenden van de moderne communicatiemiddelen verder invulling kan geven aan haar familie- en sociale banden met België. Deze afweging is in het licht van de rechtspraak van het EHRM overigens niet onterecht (cfr. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitser-land, § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 59).

De Raad acht het, gelet op deze elementen, in casu niet kennelijk onredelijk te stellen *“dat er in haar hoofde”* niet blijkt dat er *“sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten”*. Daarbij moet worden aangestipt, zoals verzoeker ook aanhaalt, dat hij zijn zwaarste veroordelingen, met name deze in 2011 van 2016, heeft opgelopen toen I.A. reeds met hem was gehuwd.

3.21.4. De staatssecretaris betreft in zijn beoordeling eveneens de vier kinderen van verzoeker, geboren uit zijn huwelijk en geeft daarmee gevolg aan het zevende Boultif/Üner criterium, zoals vermeld in punt 3.12. Conform het negende Boultif/Üner criterium, vermeld in punt 3.12, moet in de afweging aandacht worden besteed aan het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die de kinderen waarschijnlijk zullen ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling met wie zij een gezin vormen. De Raad verwijst hierbij ook naar wat wordt gesteld in punt 3.14 met betrekking tot het belang van het kind.

In casu benadrukt de staatssecretaris dat alle vier kinderen nog zeer jong zijn. Gezien hun jonge leeftijd meent de staatssecretaris dat ze zich wellicht ook vrij snel aan een gewijzigde leefomgeving kunnen aanpassen. Het gegeven dat de kinderen in België geboren zijn, vormt voor de staatssecretaris op zichzelf nog geen reden om aan te nemen dat de kinderen zich niet zouden kunnen aanpassen aan een leven in het land van herkomst van hun beide ouders, in casu Marokko. Uit de bestreden beslissing volgt dat de staatssecretaris tevens belang hecht aan het feit dat de moeder van de kinderen de Nederlandse taal nog niet volledig beheerst. Hij steunt zich voor deze vaststelling op documenten die werden voorgelegd binnen de uitoefening van verzoekers hoorrecht, waarbij hij in het bijzonder verwijst naar het niveau van de cursussen Nederlands die verzoekers echtgenote volgde in het schooljaar 2016-2017 en naar het gegeven dat een buurvrouw tijdens de maatschappelijke enquête van 22 december 2016 moest vertalen daar verzoekers echtgenote zelf het Nederlands onvoldoende sprak. Hij oordeelt dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de kinderen ook hun moedertaal in zekere mate beheersen, al is het maar om met hun moeder te communiceren. Verder wijst de staatssecretaris erop dat in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat zowel verzoeker als zijn echtgenote nog banden met Marokko hebben behouden, wat het ook voor de kinderen gemakkelijker moet maken om daar te aarden. Daarenboven stelt hij dat uit niks blijkt dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zou zijn. Twee van de vier kinderen zijn trouwens nog niet schoolplichtig.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de staatssecretaris de banden van verzoekers kinderen met België, zoals hun vrienden, hobby's en school, miskent. Evenmin blijkt dat hij de moeilijkheden waarmee deze kinderen zullen worden geconfronteerd bij een verhuis naar Marokko, zoals het achterlaten van vrienden en het verlaten van hun vertrouwd milieu, onderschat. De staatssecretaris wijst er terecht op dat de kinderen nog zeer jong zijn en verzoeker toont niet aan dat de staatssecretaris er niet mocht van uitgaan dat de kinderen in casu over een voldoende aanpassingsvermogen beschikken om zich zonder al te grote problemen in Marokko te vestigen. Verder betwist verzoeker niet dat zowel hij als zijn echtgenote nog bepaalde banden met Marokko hebben behouden. Het komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor dat de aanwezigheid van beide ouders alsook het behoud van banden met Marokko, via familie en/of sociaal netwerk, het voor de kinderen makkelijker zal maken om daar te aarden (cf. EHRM 10 januari 2017, nr. 55470/10, Salija/Zwitserland, §50). Verzoeker wijst er tevens zelf op dat

zijn kinderen de Marokkaanse nationaliteit hebben en Marokko reeds kennen als vakantieland, wat impliceert dat ze al enigszins vertrouwd zijn met de cultuur van dit land.

Verzoeker houdt wel voor dat er thuis enkel Nederlands wordt gepraat omdat hij het belangrijk vindt dat de kinderen als “Belg” worden beschouwd en dat zelfs de moeder van de kinderen, die slechts in beperkte mate de Nederlandse taal machtig is, eraan vasthoudt om in het Nederlands met hen te communiceren. Verzoeker beperkt zich evenwel tot beweringen die niet worden gestaafd en die bovendien worden tegengesproken door de stukken in het administratief dossier die de staatssecretaris in de bestreden beslissing terecht aanhaalt. De Raad merkt hierbij tevens op dat de echtgenote van verzoeker voor verschillende onderdelen van de cursussen Nederlands die zij volgde geen resultaat kan voorleggen of niet geslaagd blijkt te zijn. Verzoeker ontkent verder niet dat zijn kinderen hun moedertaal in zekere mate beheersen, minstens toont hij niet aan dat zij hun moedertaal totaal niet machtig zijn. Verzoeker toont verder niet concreet aan dat onderwijs in Marokko niet beschikbaar of toegankelijk is en verschaft daarmee geen enkele feitelijke grondslag voor zijn bewering dat zijn oudste dochter, die tien jaar oud is en in het vijfde leerjaar zit, haar opleiding zal “moeten stopzetten” bij een verhuis naar Marokko. Verzoeker betoogt dan wel dat de kansen om een zelfde kwaliteitsvolle opleiding te genieten veel beperkter zijn dan in België en afhankelijk zijn van de financiële middelen van de betrokken gezinnen waarbij hij benadrukt dat zijn kansen op de arbeidsmarkt beperkt zijn omdat hij al enige decennia uit Marokko is vertrokken, maar dit betoog wordt niet met enig begin van bewijs gestaafd. Voorts volstaat in deze de bevinding dat artikel 8 van het EVRM niet zover reikt dat, in het belang van het kind, een zelfde kwaliteitsniveau van onderwijs moet worden gegarandeerd in het land van herkomst.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de staatssecretaris wel degelijk oog heeft gehad voor het belang en het welzijn van de betrokken kinderen indien het gezin er voor kiest om samen te verhuizen naar Marokko, waardoor de eenheid van het gezin gewaarborgd blijft. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de staatssecretaris het belang en welzijn van verzoekers kinderen in deze onzorgvuldig heeft beoordeeld of dat bepaalde feiten en omstandigheden werden miskend. Evenmin wordt aangetoond dat, niettegenstaande de praktische moeilijkheden die kunnen bestaan, het kennelijk onredelijk of bijzonder moeilijk zou zijn voor de kinderen om naar Marokko te verhuizen.

Verzoeker zet verder nog uitgebreid uiteen dat hij een steunpilaar is voor het gezin, dat zijn gezin sterk van hem afhankelijk is, dat hij alle administratie regelt, dat hij de schoolloopbaan van de kinderen opvolgt, dat hij medische consultaties bijwoont en dat hij een sterke affectieve band heeft met de kinderen die twee jaar hebben afgeteld tot hij naar huis kon komen en die hebben uitgekeken naar zijn terugkeer uit de gevangenis. Hij voegt ter staving hiervan verschillende stukken toe aan zijn verzoekschrift. Hij meent dan ook dat het niet redelijk is te verlangen dat enkel hij terugkeert naar Marokko. De Raad merkt in deze op dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker alleen moet terugkeren in Marokko. Er wordt in de bestreden beslissing enkel bijkomend opgemerkt dat verzoekers echtgenote en kinderen recht op verblijf in België hebben, zodat zij er “*uiteraard ook voor [kunnen] kiezen om in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft*”. De staatssecretaris wijst enkel op een keuze die door het gezin van verzoeker kan worden gemaakt, niet meer of minder. De staatssecretaris heeft hoe dan ook bij voorrang onderzocht of het voor verzoekers gezin mogelijk is om hem te vervoegen in Marokko, zodat de eenheid van het gezin gewaarborgd blijft. Hij heeft daarbij de eventuele moeilijkheden bij een verhuis naar Marokko beoordeeld en het belang en het welzijn van de kinderen in aanmerking genomen. Daarbij blijkt niet dat het bijzonder moeilijk zou zijn voor het gezin om naar Marokko te verhuizen. Zoals reeds aangegeven wordt niet aangetoond dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn.

3.21.5. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift nog aan dat hij in België is aangekomen in 1995, toen hij zesentwintig jaar oud was, dat hij op 22 februari 2001 werd toegelaten tot vestiging en dat hij hierdoor meer dan tweeëntwintig jaar in België heeft verbleven, waarvan meer dan zestien jaar op legale wijze. Het gegeven dat de staatssecretaris in de bestreden beslissing toepassing maakt van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet wijst er evenwel op dat hij zich ten zeerste bewust is van het feit dat verzoeker een duurzaam verblijf in België had.

Verzoeker stelt dat hij zijn leven volledig heeft uitgebouwd in België, dat hij hier zijn vriendenkring heeft en de taal heeft geleerd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de staatssecretaris erkent dat verzoeker sociale en vriendschapsbanden heeft uitgebouwd in België, maar ook het volgende vaststelt: “*Er blijkt niet dat de banden die u met België ontwikkeld hebt van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.*” De Raad herinnert ook aan wat de staatssecretaris

eerder in de bestreden beslissing stelt: *“Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.”*

Verzoeker verwijst nog naar de aanwezigheid van zijn twee broers en een zus in België met wie hij contact onderhoudt, wat volgens hem betekent dat hij hier een uitgebreid familiaal netwerk heeft. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“U vermeldt dat u nog 2 zussen en een broer heeft die in België woonachtig zijn, nl. [E.M.M.] (geboren op 03.07.1968, van Belgische nationaliteit), [E.M.S.] (geboren op 10.10.1971, van Marokkaanse nationaliteit), [E.M.S.] (geboren op 20.08.1977, van Marokkaanse nationaliteit). Allen zijn gehuwd en hebben zelf kinderen. Sommigen van hen bezoeken u in de gevangenis. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband; een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt u zich ertoe te stellen dat uw broer, zussen, hun partners en kinderen op het grondgebied verblijven. Uit uw administratief dossier blijkt echter niet dat u in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden.”*

Verzoeker betoogt voorts dat hij België nooit voor lange tijd heeft verlaten, dat hij enkel op vakantie is geweest in Marokko en dat hij, buiten zijn ouders en twee broers met wie hij telefonisch contact heeft, geen effectieve band meer heeft met zijn land van herkomst. Wat betreft verzoekers banden met Marokko oordeelt de staatssecretaris in de bestreden beslissing als volgt: *“Evenmin is gebleken van een situatie waarin u geen enkele binding zou hebben met het land van herkomst of anderszins omstandigheden op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U heeft ruim de helft van uw leven doorgebracht in uw herkomstland en bent aldaar opgegroeid, waardoor niet zonder meer kan worden aangenomen dat u geen andere band dan uw nationaliteit heeft met Marokko. U keerde terug naar Marokko om er in het huwelijk te treden waardoor redelijkerwijze verondersteld kan worden dat u nog sociale, culturele en familiale banden met dit land heeft. U geeft ook zelf aan dat uw ouders en twee broers in Marokko woonachtig zijn en uit het griffiedossier blijkt dat u telefoneert naar contacten in Marokko. U heeft dus een sociaal netwerk in Marokko dat u kan helpen bij het opbouwen van een nieuw leven ginds. Daarnaast heeft u ook in België familie en contacten die u vanuit België zouden kunnen ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko.”* Verzoeker weerlegt de correctheid van deze pertinente vaststellingen niet.

Verzoeker vermeldt ten slotte dat een deugdelijk reclasseringstraject werd uitgewerkt waarbij onmiddellijk een opleiding kan volgen en kan worden tewerkgesteld. Daarover wordt in de bestreden beslissing als volgt geoordeeld: *“U legt documenten voor die bewijzen dat u op 19.10.2001 een dag interim werk verrichte, dat u van 12.11.2004 tot 30.04.2008 als werknemer ingeschreven stond (tijdens deze tewerkstelling was u gedetineerd van 18.08.2005 tot 01.12.2005) en dat u van 01.05.2008 tot 30.09.2009 werkzaam was als zelfstandige. Daarnaast brengt u bewijzen aan van de VDAB en SBS Skill Builders waaruit blijkt dat zij u zullen begeleiden in uw zoektocht naar werk. We wijzen er hier op dat u ook feiten pleegde tijdens uw werkzame periodes, een job is dan ook geen garantie voor het niet plegen van feiten. U hebt reeds eerder de voorkeur gegeven aan gemakkelijk geldgewin ten koste van andermans gezondheid en met enorme maatschappelijke kosten voor de Belgische samenleving tot gevolg. Er blijkt aldus niet dat de professionele begeleiding in de zoektocht naar werk zich vermag te verzetten tegen het intrekken van uw verblijfsrecht.”*

Gelet op de bovenstaande motieven blijkt op afdoende wijze uit de bestreden beslissing dat de staatssecretaris ook het tweede en het tiende Boultif/Üner criterium in aanmerking heeft genomen en de duur van verzoekers verblijf, alsook de hechtheid van diens sociale, culturele en familiebanden met België en met zijn land van herkomst mee in de belangenafweging heeft betrokken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een herhaling van elementen die door de staatssecretaris werden meegenomen in zijn afweging, doch nergens concreet ingaat op de precieze beoordeling en afweging ervan door de staatssecretaris, zoals deze in de motieven van de bestreden beslissing wordt uiteengezet, laat staan aantoon dat kennelijk onredelijk werd opgetreden.

3.22. Uit het voorgaande volgt dat de staatssecretaris in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven de individuele belangen van verzoeker en zijn gezin heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het handhaven van de openbare orde. Hij heeft daarbij op

zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden die de situatie van verzoeker, zijn echtgenote en zijn kinderen kenmerken, in overweging genomen.

De staatssecretaris heeft deze feiten en omstandigheden vervolgens kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat er ernstige redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het gedrag van verzoeker, dat een werkelijk, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Gelet op de bijzondere omstandigheden van deze zaak, zoals besproken in punten 3.19.2 tot en met 3.19.4, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris in casu een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en oordeelt dat de belangen van verzoekers gezin, inclusief deze van de kinderen, niet opwegen tegen de “*vrijwaring van de openbare orde*” (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64; zie in deze zin ook EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, §76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, §40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Dit geldt des te meer nu de staatssecretaris heeft onderzocht of het niet bijzonder moeilijk is voor de verzoeker, zijn echtgenote en zijn kinderen om naar Marokko te verhuizen waardoor de eenheid van het gezin in elk geval gewaarborgd kan blijven en niet blijkt dat het kennelijk onredelijk is om te besluiten dat verzoeker en zijn gezin een gezinsleven in dat land kunnen hebben. Verzoekers standpunt dat “*het gezinsleven (...) dermate [wordt beperkt] dat het de partner van verzoeker en zijn kinderen verplicht om België te verlaten*” en dat het “*onmogelijk [is] een effectief en affectief gezin te vormen in het land van herkomst van verzoeker*” wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

De staatssecretaris heeft dan ook op afdoende en deugdelijke wijze gemotiveerd waarom het beëindigen van verzoekers verblijfsrecht een “*noodzakelijke maatregel*” vormt ter bescherming van de openbare orde en dit “*met inachtneming van alle door [verzoeker] aangevoerde omstandigheden*”. In het raam van deze elementen en de gemaakte belangenafweging, toont verzoeker met zijn beschouwingen niet aan dat de staatssecretaris nog diende te onderzoeken of er “*minder ingrijpende maatregelen mogelijk zijn om een ernstig gevaar voor de openbare orde uit te sluiten*” die “*mee (...) overwogen [kunnen] worden in de afwegingen van belangen van de maatschappij en de persoonlijke belangen van verzoeker en zijn gezin*”.

Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers stelling dat het “*kennelijk onevenredig [is] om in deze omstandigheden, gelet op gedrag van verzoeker sinds de veroordeling en zijn resocialisatie, de mogelijkheid geboden door het toezicht van de Strafvuistvoeringsrechtbank om minder ingrijpende maatregelen te nemen die het potentieel gevaar voor de openbare orde uitsluiten, het belang van het gezins- en privéleven van verzoeker en het hoger belang van de kinderen, te besluiten tot een beëindiging van het verblijf van verzoeker*” kan, mede gelet op wat werd besproken in punten 3.19.4 en 3.19.5, dan ook niet worden bijgetreden.

3.23. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld. De motieven in feite en in rechte die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kunnen immers eenvoudig in deze beslissing worden gelezen en deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig.

De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Verder blijkt dat de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam overeenkomstig de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingen-wet en van artikel 8 van het EVRM en dat een onzorgvuldige beoordeling van verzoekers situatie in het licht van deze artikelen niet blijkt. Een miskennis van de voormelde bepalingen of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Verzoekers betoog laat evenmin toe een schending van het rechtszekerheidsbeginsel vast te stellen.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUITEN DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting van de verenigde kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op tweeëntwintig december tweeduizend zeventien door:

De heer G. DE BOECK,
Mevrouw N. RENIERS,
Mevrouw M. EKKA,
Mevrouw C. DE WREEDE,
Mevrouw M. GERGEAY,
Mevrouw M. MAES,
De heer T. LEYSEN,

voorzitter,
kamervoorzitter,
kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK